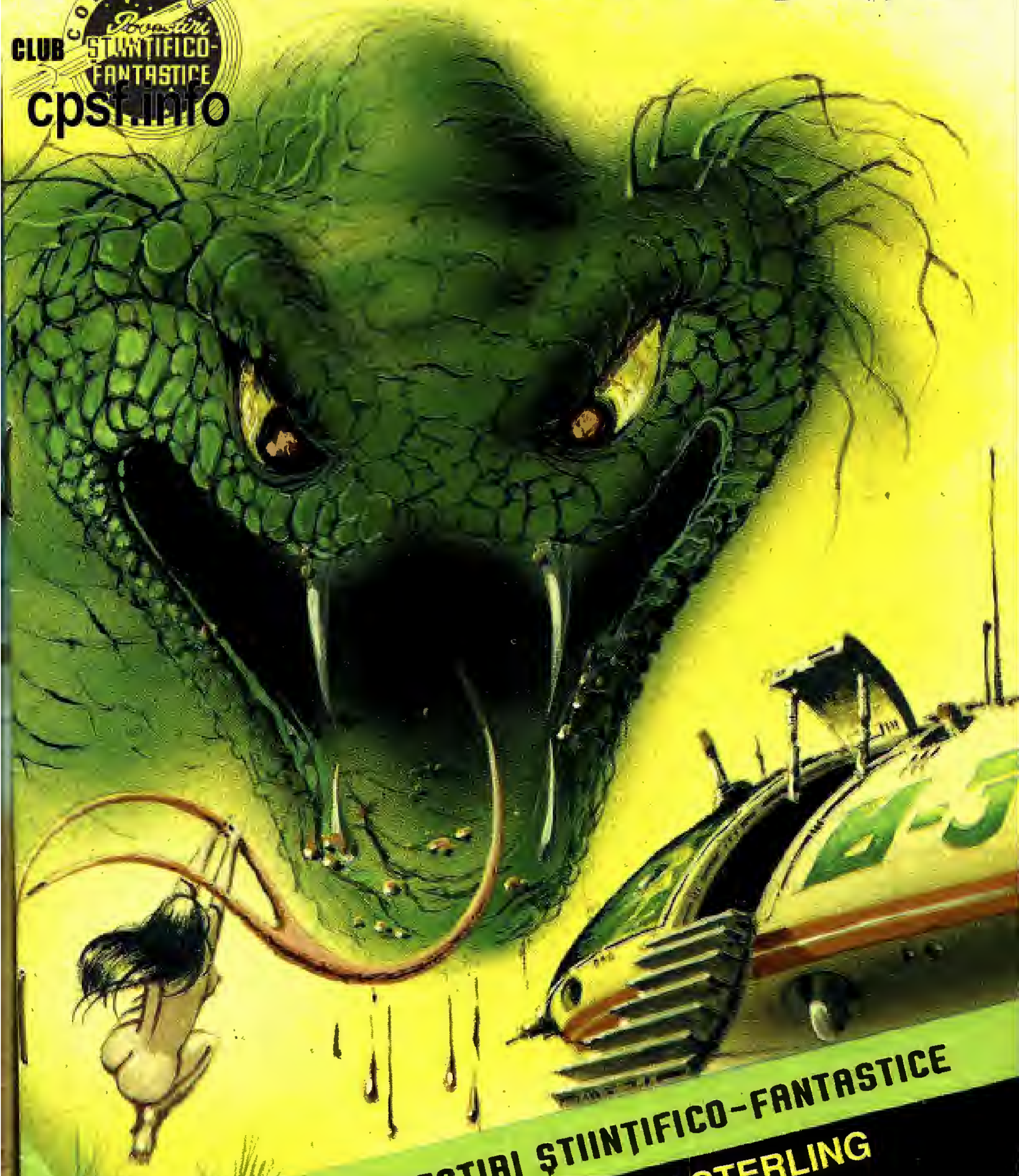
anticipația

CLUB cpsf.info

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

BRUCE STERLING

STRIGOIUL

516

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
PETRESCU CONSTANTIN
CORNELIA GHEORGHE

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151
Tiparul:
Tipografia „INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 300

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 516/octombrie 1994)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

Paginile evidenţiate cu sigla „MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

2001, la Răsărit de SUE (III)

Stau şi mă întreb dacă publicul CPSF-ului, amator, în primul rând, de poveşti SF, este interesat de speculaţiile politice ale editorialelor mele de *politique fiction*.

Desigur, aş putea dezvolta câteva pagini privind colonizarea spaţiului cosmic, coborîrea omului în ape sau marile proiecte planetare ale secolului viitor - la asemenea discursuri am public sigur. Dar, v-am spus care este părerea onorabilului Jack Cohen: cum că eu s-ar putea să fiu acea ***missing link*** din lanţul pe care Science Fiction-ul îl forjează peste civilizaţia lumii, pentru a se ajunge la acel element de concreteţe, ***SF-ul aplicat***. Drept care, mă simt obligat să vă spun ***poveşti geopolitice***, să vă vorbesc despre ***socialul planetar*** - ca să vă conving că este pentru prima dată în istorie când omul, dăruit cu imaginaţie, îşi poate sădi roadele minţii!

Deci, asta fac, *geo-politique-fiction*, aici, după toate probabilităţile la Răsărit de Statele Unite (mai mult sau mai puţin unite) ale Europei viitoare.

De ce Statele Unite, de unde nevoia? Simplu: din raţiuni pur economice. Pentru că ideea statului-naţiune se subţiază, în general şi popoarele caută alte structuri de guvernământ - şi asta nu pentru că oamenii simt neapărat nevoia să fie guvernaţi, ci pentru că sistemele sociale complex constituite din punct de vedere legal, apără mai bine şi individul şi societăţile.

Statul-naţiune apăruse determinat de revoluţia industrială, de votul universal, de tehnologiile numite războaie, cele care stabileau, pe hărţi, frontiere. Dar dacă votul universal rămâne (şi este, pe bună dreptate, considerat ca una din marile descoperiri sociale ale societăţii umane), nu acelaşi lucru putem spune despre ceilalţi vectori.

Într-adevăr, revoluţia industrială s-a isprăvit, transformându-se într-o revoluţie tehnico-ştiinţifică, a produselor şi tehnologiilor înalte, care trec uşor frontierele şi deschid ferestre în toate căminele statului planetar, ferestre prin care, în toate casele lumii, pătrunde lumea întreagă.

Cât despre războaie, ele sunt fenomene distructive, nerentabile social. Suntem prea mulţi şi avem prea multe de făcut, pentru a putea trăi, cât mai mulţi dintre noi, o viaţă decentă - de aceea războaiele, consider eu, sunt fenomene desuete în istoria contemporană. Pe planetă a izbucnit, năvalnic, pacea şi nimeni nu va mai putea opri omul simplu din marşul lui triumfal către desăvârşirea propriei vieţi.

Aşa că frontierele se vor stinge cu încetul, reprezentând, o vreme, doar obstacole comerciale ce trebuie depăşite. Elitele nu se mai pot dezvolta numai în spaţiul unei singure naţiuni - aceasta este marea problemă! - şi nu nevoia de galaxii ce depăşesc frontierele.

Sigur? Mă rog, aproape sigur.

Aproape sigur, spun, pentru că există popoare stranii şi încăpăţânate care îşi construiesc state-naţiuni în interiorul unei limbi şi al unui mănunchi de tradiţii indestructibile. În felul acesta, statul-naţiune în cauză (îl recunoaştem uşor), a reuşit să trăiască deja două milenii, îmbrăcând cele mai diverse forme de administraţie, divizându-se şi recompunându-se, într-o dinamică în care recunoaştem lumea Balcanilor şi a Levantului, dar care dinamică s-a lăsat dominată de elementul limbă, de elementul tradiţie.

Deci, ce se va alege de noi când Superstate, Federaţii şi Suprafederaţii vor apare, în numele randamentului economic?

Nimic, adică vreau să spun, nimic rău, zic asta amintindu-mi de o serbare recentă la care am participat, la Baia Mare, în mijlocul unei săli pline de puşti, care şi-au început fiesta cu cosmic-music şi disco, pentru a se prăvăli, rokeri, dépéche-modişti, rapp-işti, alături de taragotistul Dumitru Fărcaşu, într-o fantastică stază temporală folclorică, cu aer de invincibilă eternitate.

Asta-i.

Ceea ce nu înseamnă că întoarcem spatele viitorului, cu tot noianul lui de schimbări, chiar şi

în ceea ce priveşte statul naţiune. Nici vorbă, ne adaptăm, flexibili cum suntem (vorbesc de SF-işti) şi continuăm descurcăreala noastră balcanică la un alt nivel, conştienţi ca al nostru Caragiale este etern, că mass media electronică schimbă dramatic percepţia lumii şi că, în acest fel, putem promova liber schimbismul nostru, de la statutul de politică la (mare-i Dumnezeu!) cel de religie.

Căci de izolat nu ne putem izola, în vreo nouă văgăună a istoriei, iar *noua ordine mondială, care este una economică,* pogoară peste noi din armonice acorduri GATT.

Aşa că, vrem nu vrem, Statele Unite (economice) ale Europei vor comunica (economic) prin canale directe, cu statele-naţiuni încă independente (dar nu economic), până la momentul în care, inevitabil, ordinea mondială (economică) se va înstăpâni peste tot, cei mari (SUE) înghiţindu-i (doar din punct de vedere economic, nu vă speriaţi...) pe cei mici.

Sigur, asta se va întâmpla mai târziu, peste două-trei decenii. Deocamdată, rata de naştere a statelor-naţiune este foarte înaltă, datorită destrămării fostelor URSS şi a Iugoslaviei, iar noii veniţi încă "experimentează extazul şi agonia ordinii post-coloniale" - cum spune "Herald Tribune". Dar asta nu va dura mult, economicul va prevala, fără îndoială.

Toate instituţiile planetare se reformează, deci şi statul, mai ales că sunt clare tuturor eşecurile multor state-naţiuni care au adoptat politica falimentară a "forţelor proprii". Noi, de pildă, bizuindu-ne pe forţele proprii şi căzând în autarhie (în afară de dictatura celor doi demenţi naţionali, başca dictatura proletariatului!) am reuşit performanţe ca foametea şi genocidul somatic - într-unul din cele mai binecuvântate de Dumnezeu ţinuturi de pe Pământ.

Dar... *passons*, cum spune cineva care mi-e drag.

Vasăzică, succesul sistemului economic postbelic, de-a lungul a cinci decenii, în care comerţul a fost factorul determinant, ne-a împins la o dilemă: relaţia dintre piaţa în curs de globalizare şi statele-naţiuni, care sunt locale. Problema a fost luată în discuţie la nivelul cel mai înalt, care este cel al experţilor din "Grupul celor şapte" (G7), deci grupul celor mai dezvoltate state din sistemul nostru solar.

Ce obiectivitate îşi propun experţii, după analiza, bob cu bob, a dilemei?

Unu: o compatibilitate globală a politicii naţionale - mai ales prin corelarea politicilor şi legislaţiilor interne cu acordurile internaţionale, adică dezvoltarea acestui miraculos instrument care este Acordul pentru Tarife şi Comerţ (GATT).

Doi: specialiştii G7-ului descoperă că transferurile de venit intern, într-o ţară dezvoltată, sunt de 50 de ori mai mari decât celel internaţionale; de aici rezultă că, mai ales cetăţenii săraci şi incompetenţi din statele mai puţin bogate, sunt, pur şi simplu, excluşi de la beneficiile şi şansele oferite de economia mondială, fiind, adesea, împinşi la emigrare - fenomen dezechilibrant pentru absolut toată lumea.

Trei: protecţionismul, prin care statele avansate îşi apără avansul, cu taxe şi tarife vamale, ridicate în calea produselor venite din ţări mai puţin dezvoltate.

A patra observaţie: este adevărat că internaţionalizarea economiei mondiale pune în pericol suveranitatea statală, afectând destinul economic al unui stat; dar nu şi destinele cetăţenilor statului, care sunt liberi să exploateze posibilităţile economiei mondiale. Aici, guvernele pot interveni constructiv - exemple sunt multe, să comparăm doar Germania de Vest cu Germania de Est, Coreea de Sud cu Coreea de Nord, Chile cu Peru, România cu Austria - şi înţelegem că guvernele, politica lor, contează în viaţa oamenilor.

...Ce mai, fraţi SF-işti, este nevoie, pe Pământ, de o conducere responsabilă. Avem nevoie de viabilitate monetară, de dezvoltare economică, de investiţii mari, dar şi în industriile mici şi mijlocii, de a ne apăra cu adevărat curăţenia planetei.

Ne-om lăsa noi mai greu duşi, peste 10-20 de ani, către un superstat (doar economiceşte, staţi liniştiţi!), dar nu avem încotro, principiul vaselor comunicante ne obligă. Vom avea, probabil, în viitor, mai puţine industrii - sau cel puţin aşa cred eu -, dar ne vom apropia din nou, cu pricepere, de natură, vom face turism, vom vinde şcoală, dar, mai ales, ca naţiune de ţărani ce ne aflăm, vom trăi din pământ.

Şi cine va avea ştiinţa să trăiască, în anul 2020, din pământ, nu va trăi deloc, dar absolut deloc, pe Pământ.

Alexandru Mironov

Drepturile de autor în România

O problemă acută a creatorilor de artă - în special a celor de literatură - din România, o constituie *drepturile de autor*; când spun acest lucru, mă refer, în primul rând, la drepturile *băneşti*, care - trebuie recunoscut - sunt superficial privite de către mai toţi editorii noştri. Nu ştiu din ce motiv, subiectul a fost evitat în lucrările şi articolele apărute, de-a lungul timpului, în presa autohtonă. De aceea, consider că a venit vremea să disecăm un pic aspectele acestei chestiuni.

Am asistat prea des la discuţii între autori, în care fraza "Niciodată în România nu s-a trăit şi nu se va trăi din scris", era spusă cu atâta resemnare, încât cu toţii sfârşeau prin a aproba veridicitatea ei dezarmantă. De ce? Ce anume ne face să ne împăcăm cu această idee? De ce n-am putea trăi şi noi, autorii români, din ceea ce minţile noastre creează şi dăruiesc patrimoniului cultural naţional? De ce n-am fi şi noi asemeni confraţilor occidentali? Sunt cu ceva mai prejos lucările noastre decât ale lor?

Editorii plătesc pentru copyright-ul unui autor străin mii de dolari, în timp ce pentru o lucrare autohtonă - şi aceasta numai în cazul în care *autorul* are norocul să fie acceptat! -, suma cuvenită abia dacă se ridică la câteva sute de mii de lei. Nu trebuie decât să apelăm la cunoştinţe elementare de aritmetică pentru a constata decalajul uriaş, prăpastia adâncă şi înfiorătoare, căscată cu bună ştiinţă între *noi* şi *ei*! De ce?

Mihail Grămescu îmi mărturisea, într-o discuţie liberă, cât de bine s-ar simţi dacă nu ar mai fi nevoit să-şi îndrepte eforturile spre activităţi conexe scrisului sau chiar în afara lui, pentru a supravieţui. Constata cu regret cât timp preţios îi înghit aceste activităţi şi nu vedea nici o ieşire... Cred că suntem cu toţii în asentimentul dânsului, fiindcă, sunt sigur, fiecare scriitor - fie el începător ori consacrat - se revoltă - chiar dacă numai în interiorul propriului "eu" - împotriva acestei adevărate boli cronice a vieţii scriitoriceşti româneşti.

Ce e de făcut, deci? Cum trebuie să acţionăm noi, creatorii de literatură, cum trebuie să acţioneze editorii care ne publică?

Majoritatea acestora din urmă aduc în discuţie *valoarea* textelor noastre, pusă în balanţă cu cea a confraţilor de pe alte meridiane, însă nu de puţine ori (din nefericire), am avut prilejul să lecturez lucrări "străine" atât de insipide şi lipsite de filon artistic, încât acest argument al editorilor şi redactorilor de carte nu prea mai are, cel puţin pentru mine, cine ştie ce greutate. Referindu-mă la science-fiction, din acest punct de vedere, consider că în cei patru ani de zile scurşi de la revoluţia decembristă, editorii au cam epuizat stocul de carte străină, cu adevărat de valoare, pe care-l puteau lansa pe piaţa românească, rămânând astfel numai lucrările mai puţin competitive. Ei continuă însă să tipărească *nume* străine, numai fiindcă sunt *nume străine* şi ajunge uneori doar o simplă privire pe cronicile făcute de Toma Ritner în "Vitrina literară" din această revistă, pentru a constata faptul că, într-adevăr, puţine lucrări "din afară" mai sunt recomandate.

În acest timp, romanele bune ale autorilor români zac în sertare - şi să nu întrebe nimeni: "Unde sunt, domnule, unde sunt?", căci ele există! -, creatorii lor preferând să aştepte vremuri în care editorii se vor trezi la realitate şi le vor preţui la justa lor valoare, fără a mai recurge la departajări (discriminări) de ordin financiar între *ei* şi *ceilalţi*. Cât vor mai avea de aşteptat un Dănuţ Ungureanu, un Silviu Genescu, un Alexandru Ungureanu, un Marian Truţă, un Ovidiu Bufnilă, un Bogdan Ficeac, un Ovidiu Petcu,

un Dănuţ Ivănescu, un Florin Pîtea, un Sebastian Corn, nu ştim (şi nici ei nu ştiu!), însă sperăm cu toţii că ziua aceea, atât de dorită, va sosi cât de curând!...

Într-un alt dialog liber, domnul Romulus Bărbulescu mi se destăinuia, cu regret, că în vremurile trecute reuşea "să facă ceva" cu banii primiţi pe cărţile scrise împreună cu domnul George Anania, dar că acum... Nu înţelegea de ce lucrurile au luat o întorsătură atât de fatidică, nu putea pricepe - ca un real cunoscător ce se află - de ce editorii preferă lucrări banale semnate de *nume străine*, în detrimentul altora bune, semnate de *nume româneşti* lipsite, încă, de rezonanţă! Şi i-am citit atunci în priviri părerea de rău, durerosul regret că toată munca sa de-o viaţă va fi dată uitării, va fi îngropată în mediocrităţile cu iz de străinătate. Căci, oricât de valoroase ar fi romanele străinilor, oricât de perfecte ar fi traducerile făcute de profesionişti (Mihai-Dan Pavelescu, Ion Doru Brana, Anca Răzuş, Ştefan Ghidoveanu etc.), ele nu au totuşi darul de a răscoli sufletul cititorului român prin frumuseţea şi poezia frazelor, aşa cum o fac lucrările româneşti...

Oricât ai căuta să descoperi fraze meşteşugite, marcate adânc de şcoala eminesciană, bacoviană, sadoveniană, argheziană în operele unor Asimov, Clarke, Herbert, U.K. Le Guin ori chiar H.P. Lovecraft, nu vei reuşi; rareori o palidă imitaţie va dezvolta în sufletul tău acel fior interior care te face să vibrezi cu toată fiinţa, ca în cazul lecturării unui autor *român*.

Şi-atunci, de ce să nu fie preţuiţi cu adevărat creatorii noştri, de să fie îndepărtaţi de masa de scris, orientându-le forţa literară spre activităţi noncreatoare, dar care le aduc, în schimb, beneficiile necesare traiului zilnic? De ce să nu-i ajutăm, oferindu-le ceea ce merită cu adevărat, pentru ca şi ei, la rându-le, să ne ofere în schimb capodopere de limbă română? Căci sunt în stare, ne-au dovedit-o şi ne-o dovedesc în continuare, prin povestirile şi nuvelele apărute în revistele de profil şi în puţinele antologii!

Depinde numai de editori, de politica lor editorială vis-á-vis de lucrările româneşti, pentru ca autorii noştri să răzbată la suprafaţă. Dacă vor fi trataţi de la egal la egal cu colegii lor de peste hotare, în primul rând pe plan financiar, ne vor dovedi, încă o dată, că "românul s-a născut poet"!

Să nu uităm niciodată această vorbă românească şi s-o privim ca atare. Depinde numai de noi să arătăm tuturor românilor care mai citesc în aceste vremuri tulburi că autentica literatură românească n-a pierit, că ea există şi poate concura cu brio toate literaturile lumii, că *scriitorii români nu s-au stins!...*

Pavel D. Constantin

ANUNŢ !

Reamintim cititorilor faptul că Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A. a editat de curând trei lucrări ce se adresează unor gusturi diverse: Amatorilor de literatură SF, le recomandăm OAMENI DE REZERVĂ de Bogdan Ficeac Elevilor şi studenţilor din istituţiile de învăţământ cu profil medical, OBSTETRICA autori: Dr. Marius Moga, Dr. Dimitrie Nanu, Dr. Leonid Şamanschi Iar iubitorilor de animale, PLEDOARIE PENTRU CÂINE, autor Dr. Ruxandra Nicolescu. Cărţile menţionate pot fi procurate din librării, de la difuzorii volanţi, ori trimiţând o comandă scrisă pe adresa redacţiei.

La pescuit

În copilărie (aveam patru ani pe atunci) îmi plăcea să merg la pescuit cu băieţii mai mari, să le târîi pe nisip genţile grele din vinilin crăpat, pline cu tot felul de peşti cunoscuţi şi necunoscuţi, sau să mă aşez la umbra portocalie a sălciilor mimetice, pe care la vârsta aceea le vedeam albastre, să aud o serie de năzdrăvănii despre peşti ucişi cu pumnul printr-o lovitură precisă aplicată în frunte. Peştii nu mai scoteau sunetele lor guturale şi dizgraţioase; tăceau mâlc, ghemuindu-se pe sub pietrele încinse de pe mal, prefăcându-se a fi morţi.

Nu ştiam să înot; stăteam pe mal şi le gâdilam înotătoarele lucioase, dar ei nu se trezeau din somn. Le spuneam lucruri interesante şi le dădeam bomboane cu mentă, pentru tuse şi cafea din termos să-i ţin treji, dar ei, ai dracului peşti, dormeau ca proştii, până mă puneam pe ei cu bătaia, o bătaie sfântă, deprinsă de la tata, care mi-o aplica fără zgârcenie, leac pentru încăpăţânare copilărească, pentru boli despre care medicii habar n-aveau, cum ar fi: fumatul ţigărilor din frunze de "moţu' curcanului", furatul merelor încă verzi, bătaia cu fructe de zent din grădina ciberneticianului, care avea o fată cam târfă, ce ne povestea o serie de tâmpenii drăguţe. Adică, ce zic eu, o are şi acum, dar nu mai stă cu el, că s-a măritat cu un ofiţer astronaut.

Mama zicea că, pe lângă meteahna de a-şi lua fete uşoare ca neveste, ofiţerii o mai au şi pe aceea a poeziei, regulă trasă de la cenaclul din anul 26, unde se bea cel mai bun vin, că nu-i dă omului mâna să vină cu orice poşircă, să scârbească un cadru cosmic şi poetic pe deasupra.

Sunt nu mai puţin de treizeci de ofiţeri şi subofiţeri în cercul de creaţie. De aici vine beat, în fiecare sâmbătă bunicu' lu' vecinu-meu, Suru, care are trei licorne şi le ştie limba. Bătrânul cenaclist, cu toate că el e cel ce umblă brambura, îl întâmpină pe nepotu-su cu parola: "un' dracu' umbli, bă?!". Nepotul, care nu iubeşte arta, ci pe Cora a lu' Umărstrâmb, îl pocneşte cu paleta de omorît muşte peste nas, iar bunicul se smiorcăie. De la el am prins şpilul; se pare că ţine.

Se procedează astfel: te aşezi jos şi zici "oh", după care emiţi o notă înaltă (chestia cu nota nu o ştiam, dar mi-a şoptit-o una dintre licorne) şi te gândeşti la bomba cu neutroni sau la un alt lucru trist; plânsul vine de la sine. În nici un caz nu trebuie să te gândeşti la moarte, că te apucă râsul; preotul de campus e un om atât de vesel încât, de sărbători sau la înmormântări, provoacă o aşa mare ilaritate, că te şi întrebi uneori dacă mai are rost să mori.

De-aia e bine să te duci la râu, unde nu te găseşte nimeni când te ascunzi sub buturugi; poţi fi liniştit cât e ziua de mare şi mai poţi să faci şi o partidă de pescuit cu băieţii mai mari.

Pescuitul nu e chiar la îndemâna oricui, dar atunci când există condiţii, se învaţă repede, încă din copilărie. Pe vremea aia umblam cu mâna după peşte cât era ziua de mare, împreună cu Hingherul, care nu era chiar hingher, ci ţigan şi hoţ de găini. Nu-i prea plăceau ăstuia câinii, care i se proţăpeau între picioare şi lătrau fals. Mie îmi plăceau, deoarece erau băieţi buni câinii pe vremea mea. Hingherul zicea că îi omoară pentru că spun numai prostii, dar nu-i omora. De altfel, nu-l credea nimeni, nici măcar eu, care eram cu zece ani mai mic. Nu-l credeam când spunea că stă câte o noapte întreagă la poveşti cu javrele şi că astea îl ameninţă cu pâra către stăpânii galinaceelor furate, dacă pleacă înainte de ora 5,00.

De faptul că animalele vorbesc, m-am convins mult mai târziu, când am vrut să omor un pui şi el mi-a spus că sunt un canibal, nu iubesc păsările şi alte injurii despre care nu are nici un rost să pomenesc. I-am spus să-şi vadă de treabă, că nu ţine vrăjeala. El mi-a turnat un banc şi o serie de lucruri interesante despre văduva

pădurarului. Mi-a povestit cum venea pădurarul decedat, travestit în poştaş, bătea de trei ori în poartă şi, când pleca, însemna cu vopsea o scândură din gard, pe care o smulgea a doua zi, ducând-o cu el, la subţioară. În locul ei punea o alta, curată ca lacrima.

Deh, au şi stafiile metehnele lor; asta o avea pe aceea de a schimba scândurile din gardul văduvei sale, cu cele din gardul unei spălătorese, shizofrenică din cauza dragostei pentru fostul primar, acum asistent la un spital, într-o localitate din deşert.

Unul, ce stă cu patru case mai încolo de ceaprazăria unchiului Hari, de nu-l vezi des pe acasă, zicea că localitatea asta în deşert nici nu există, că în deşert nu există localităţi. La aceasta, fostul primar, venind la sora lui de Anul Nou, răspundea că "să-l scuipe-n gură dacă minte". Vecinul călător nu ştia prea multe, chiar îl scuipa, dar nu în gură, ci în frunte, pentru că celălalt ţinea gura închisă de fiecare dată.

De atunci, a schimbat-o în "dacă nu există localitate, să ştii, bă Maroane (porecla venind de la numele original de Miron), nu există nici deşertul!". Maron, auzind că nu există deşertul, se enerva şi pleca plângând amarnic, bolborosind ceva de draci, mame tinere şi dureri de cap. Nevastă-sa îi făcea gargară cu ceai de rădăcini şi îl spăla cu soluţie salină, reţeta fiind luată de la o babă, una Latănfund, nume un pic pe dos, deoarece puteai s-o înţepeneşti uşor într-o ţeavă de canalizare.

La noi în ar, cuvântul "canalizare" l-a introdus al lu' Ţurloi, inginerul, fabricându-şi el singur aşa ceva.

Ţurloi e considerat, totodată, şi nebunul campusului, pentru că, zice tanti Coca de la oraş: "numai nebunii se mai fac ingineri în ziua de azi". El ţine discursuri noaptea la ora 1,00, când se întoarce de la profesorul de desen, unde se umflă cu o băutură adusă de pe partea cealaltă a planetei.

A lu' Stan, lăptăreasa, frecventând acelaşi mediu, zice că trebuie să fie o băutură extrasă din frunze de goral.

În timp ce eu sorbeam supa asta de gânduri, băieţii se luptau cu un peşte mare, ce voia să se întoarcă în apă, ca un nesimţit. Singurul care nu participa la vânătoarea cu pietre era unul, al cărui nume nu-l mai ţin minte. Acesta se arunca în apă din cinci în cinci minute, tremurând şi zbânţuindu-se pe cea mai aspră căldură; de aceea, să-i spunem Zbânţuitu'. La fel se zbânţuiau şi pietrele aruncate de noi, dându-şi ochii peste cap şi scoţând sunete bizare.

În total eram cinci aruncători: eu, Zbânţuitu', Hingherul, Epuraşu care nu ştia nici un cuvânt în limba noastră, ci numai cuvinte într-o germană aproximativă. Ultimul era Şefu', nume rămas de la vorba lui "vin' la şefu'!", tic verbal de pe vremea când era ospătar la bufetul astroportului.

El s-a ridicat în picioare şi i-a strigat lui Hingheru: "Ia să-l băgăm pe ăla micu' în gaură, să gonim peştele pe partea ailaltă a humei!"

Ăla micu eram eu, cu toate că nu mă consideram aşa; ştiam alţii mult mai mici. Am protestat, dar aiurea. Argumentul cu "nu ştiu să înot", plânsul executat cu talent narativ, ţipetele, zbaterea, înjurăturile sunând ca un scârţâit de car, n-au reuşit să-i înduioşeze.

M-au împins sub hume, ţinându-mă strâns de picior, dar am reuşit să mă eliberez, lovindu-i cu coada. Am hotărît să rămân acolo, sub hume, să le fac în necaz.

Un clean mi-a dat de câteva ori târcoale şi a început să râdă cu poftă de pozna pe care-o făcusem. I-am spus să tacă, pentru a auzi ce zic ăia, dar nu se auzea nimic. Asta m-a liniştit; puteam vorbi cu peştii, nu mă deranja nimeni.

Mă gândeam că sunt primul om aflat în intimitatea peştilor. M-a cuprins un fel de orgoliu când m-am uitat într-o parte şi am văzut că până la prima ieşire sunt trei metri, iar până la cealaltă scobitură cinci.

"Al dracului de şef!, am zis. Nu mai ies de aici nici mort, să mă baţi tu şi să-mi furi bomboanele date de bătrânul Băcă, hoţul, care a spart de curând o magazie şi a golit-o complet, împreună cu rudele sale, băgându-l pe responsabil în puşcărie, pentru lipsă de gestiune".

Povestea a ţinut vreo trei luni, dar s-a terminat cu bine pentru bătrân, băieţii depunând mărturie falsă cum că fata mai mare a gestionarului, premiantă într-a cincea, a furat cu tac-su, făcându-se că stă şi învaţă matematica, la soare, în spatele magaziei.

Şi-am rămas. Cleanul se uita la mine cam ciudat, dar n-am înţeles niciodată peştii, aşa că nu-mi făceam sânge rău. Apa era caldă, nisipul fin, iar sâga lucioasă era cerul meu. În plus, puteam să ating acest cer cu mâna, să-l mângâi ca pe porc şi el să nu zică nimic, să rămână aşa, albastru şi lucios, cu reflexe sângerii.

Cleanul a scos cărţile de joc şi le-a întins pe jos, strigând cât îl ţinea gura că nu pot să-l bat; scotea numai "royală" şi asta de câte cinci ori la rând; cum s-ar zice, eram peştele lui, sclavul peştelui. Cu toate acestea, o mreană bătrână mi-a spus că sunt liber, că pot să mă întorc în lumea mea. Am refuzat, pretextând dureri de măsele.

Mrenele au chicotit uşor şi m-au spălat cu pământ, adus cu greu, prin contrabandă, de raci şi rădăcini mişcătoare, surorile şerpilor din apropiere.

N-am înţeles obiceiul ăsta al spălatului cu pământ, dar nimeni n-a vrut să mă lămurească.

Scobarii au pus mână de la mână şi mi-au cumpărat două bronhii mecanice şi mi-au cojit palmele, ce arătau acum ca două aripioare argintii.

Au apărut peştii orbi, cu dinţi ascuţiţi şi laţi ca nişte câmpii, au apărut şi peştii sfredel; m-au numit şef peste un serviciu fără importanţă, ceva cu visele racilor despre oameni şi mi-au permis chiar, fără abuzuri, să le vorbesc limba broaştelor râioase şi să mă scald în apele limpezi ale scoicilor uriaşe.

Broaştele râioase s-au supărat foc şi au făcut reclamaţie, fapt pentru care am fost mutat la alt birou.

În timp ce stam, într-o după-amiază, mângâind capul lucios al unei broaşte ţestoase, mă gândeam bucuros la mutrele ălora de pe mal; mă gândeam la genţile rupte; de atunci încolo nu mai avea cine să le care. Îmi părea rău numai de faptul că lăsasem bomboanele afară, în buzunarele pantalonilor; puteam să-l servesc pe clean cu două-trei mentosane sau măcar cu o pralină, aşa, că suntem prieteni, cu toate că, măgarul, mă bate sistematic la pocher.

— Nu mai iese, am auzit deodată strigătul îngrozit al lui Hingheru. Sări, Şefule!

— Un' dracu' să săr, bă?!

— Eşti o moacă, a spus Hingheru, plecând să cheme oamenii din subterane.

Zbânţuitu' se muta de pe un picior pe altul, preocupat doar de propriul lui dans, rânjind către cele câteva femei ce lăsaseră baltă spălatul rufelor şi îl blestemau toate o dată pe Şefu.

Acesta ridică neputincios din umeri; privea prostit spre cei doi tineri de pe aeroglisoarele cu pietriş; aceştia încercau să scoată apa din mine.

Râdeam, unduind uşor din coadă; ştiam că nu sunt eu acela.

— E mort, a spus un al treilea, pufăind indiferent din ţigară, cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor.

Femeile au tăcut brusc; Şefu' a tresărit; faţa îi era deformată de lentila humei prin care priveam, devenită brusc transparentă.

Psihologul îndesă cu grijă onorariul primit şi îşi făcu de lucru printre hârtiile înşirate pe birou. Femeia din faţa lui se foia pe scaunul incomod, aşteptând cu nerăbdare verdictul.

— Aveţi aici adeverinţa; ea vă permite să-l daţi, la patru ani, direct în clasa a treia. Coeficientul de inteligenţă depăşeşte valoarea medie a celor de vârsta lui.

— Mulţumesc, spuse femeia, distrată, privindu-şi cu coada ochiului băiatul.

Solzii îi sclipeau de fericire, dar căuta să pară cât mai rece.

Puse în poşetă plicul ce conţinea înregistrarea tuturor testelor, plutind către fereastră. Băiatul se cufundase în lectura unor tratate.

Îndepărtă păienjenişul electrozilor, îl apucă de una din înotătoarele pectorale lungi şi îl trase după ea, propulsându-se către ieşire. Băiatul o urmă, unduind prin apa verzuie; uşa se închise în urma lor fără zgomot.

Psihologul îşi aşezase palmele pe birou pentru a nu-i sufla curentul de apă hârtiile.

Victor Martin

Casă, dulce casă

M-am întrebat întotdeauna ce caut eu în armată. La centrul de recrutare, la ce armă vreau să mă înrolez. Mă gândesc acum: dacă aş fi vrut să fiu pilot?

Am refuzat aviaţia, pentru că aveam rău de înălţime, ca tehnician pe crucişătoare nu m-au primit, cică aveam QI-ul prea mic şi o alterare a membranei celulare. Nici ca marinar n-aş fi făcut mare lucru, aşa că am ajuns la infanterie.

De fapt, nici nu ştiu ce mi-a venit să mă înrolez. Un motiv aveam totuşi: caralii mă aşteptau în stradă, să mă întrebe de sănătate, aşa că singura clădire în care m-am putut refugia a fost Centrul de recrutare. Salvarea mi-a apărut sub forma unui formular, l-am semnat şi am devenit, pentru cincisprezece ani, proprietatea armatei. Întotdeauna am avut ghinion...

Mă tot gândesc, mă tot gândesc la aceşti cinşpe' ani: lupte, moartea... Totul.

Tipul din spatele biroului mă felicitase pentru alegerea făcută. Aşa am ajuns la Baza militară XY-06, în limbaj autohton "Calea spre Iad".

Acolo am văzut ce poate face un sergent din tine, cum te poţi abrutiza, cum poţi ajunge să tragi în cel mai bun prieten. Am învăţat să fiu soldat.

A urmat apoi operaţia. La sfârşit, m-am trezit într-un sarcofag de metal. Devenisem altceva. Am făcut scandal, dar degeaba, mi-au arătat contractul, scria negru pe alb: "Infanterie, cyborg, clasa Mega - V.M. 0204; după cincisprezece ani, voluntarul îşi va primi solda şi trupul. Timp de cincisprezece ani, el este proprietatea Armatei".

Mi-au montat armele şi m-au expediat în prima campanie.

•••

Val mă bate la cap. Are chef de vorbă. S-a refugiat la umbra mea, ăsta sigur o să aibă probleme, n-ar trebui să facă asta, dar afară plouă, o drăguţă de ploaie acidă. În fond, dă-le-n mă-sa de aparenţe.

Da, l-am calmat. Pot reveni la ocupaţia mea cea mai plăcută. Chestia cu Pământul ne-a băgat-o în cap Papa Tob. Era în timpul campaniei de pe Zenith, eram toţi în bukerul-de-odihnă, în revizie. În general, nu era campanie în care să nu pierzi câte ceva. Piesele nu rezistau prea mult la intemperii şi te puteai trezi, când îţi era lumea mai dragă, că ţi-au înţepenit articulaţiile picioarelor sau trapele armelor refuză să se deschidă. Asta era floare la ureche, dar puteai da de dracu' dacă ţi se deregla sistemul de tragere.

Aşa că stăteam la palavre, aşteptând sfârşitul reviziei. Ţin minte, Papa Tob se luase la ceartă cu Nihilistu'. Papa era obsedat de ideea de a se întoarce pe Pământ. Era un nou viciu. Visul. Toţi cei ce trebuiau să se "pensioneze" visau la Pământ, singurul loc unde puteai trăi fără costum de protecţie, Edenul unde îţi puteai odihni oasele obosite de război.

După cum susţinea Papa, dacă îţi este cald te duci la Poli, dacă îţi este frig, te muţi la Ecuator, dar cel mai bine o duci în zona temperată. Acolo o să stau.

— Şi ce te faci cu anotimpurile?! replicase Nihilistu'.

— Nu contează, când e frig, mă mut, când e prea cald, mă întorc.

Părea atât de sigur de el... Avea şi de ce. Era veteranul nostru: mai avea două luni şi se "pensiona". N-a mai apucat...

•••

Ideea aceasta ajunsese să mă obsedeze şi pe mine. N-am lăsat-o însă să mă cucerească,

am ascuns-o într-un colţişor al memoriei şi am continuat să supravieţuiesc.

Când, la sfârşit, am ieşit cu teşchereaua plină de bani şi cu un trup nou nouţ, sintetizat în cuvele de la Geneză, ideea a început să-mi salte prin minte. Şi aşa nu aveam unde să mă duc... Am început prin a procura coordonatele Pământului. Chiar doream să simt vântul mângâindu-mi tâmplele, ploaia biciuindu-mi trupul...

Şi acum plouă. Picăturile acide sfârâie pe platoşa cornoasă pe care mi-am sintetizat-o.

Cum am mai spus, şi-aşa nu aveam unde să mă duc. Vorba lui Papa Tob: acolo-i prea frig, colo-i prea cald. Ce să-i faci, asta e, dacă te scoli târziu.

Când omul descoperise, în sfârşit, saltul prin hiperspaţiu, asta fusese prin '49 parcă, s-a trecut la colonizarea rapidă. Prea târziu, din păcate. Locurile bune erau deja ocupate. Nouă ne-au mai rămas doar resturile... N-am avut ce face şi am colonizat aceste planete. Am învăţat, astfel, că nu suntem prea mofturoşi. Dar am continuat să visăm la planetele frumoase, unde viaţa este o plăcere. Ca urmare, bătălia a devenit inevitabilă. Din păcate, Ceilalţi ne cedează o planetă când a ajuns sub formă de bulgăre radioactiv.

Dar, să revenim la povestea mea: am descoperit coordonatele Pământului, erau trecute la Secret militar. Însă ce nu face omul cu bani?! Aşa am pus mâna pe o copie a dosarului "Pământ". Şi atunci, visurile s-au destrămat...

Pământul fusese, el însuşi, transformat într-o găleată radioactivă. Pătura de ozon făcută ciur, oceanul doldora de uleiuri şi tot felul de deşeuri, Pământul acoperit de o crustă radioactivă. La poli, zăpadă carbonică... Acum devenise poligon de experienţe, unde se încerca Adaptarea. Un profesor ţicnit lansase ideea adaptării, a comuniunii cu natura, mă rog, ce-a mai rămas din ea. Ideea a prins.

După alte căutări şi alţi bani, am obţinut un permis, am semnat o declaraţie prin care mă ofeream voluntar (pentru a obţine permisul) şi m-am îmbarcat pe G.M.S. "Mary Queen", cu destinaţia Pământ.

Aşa am ajuns aici. Unde am dat iar de dracu'.

Am semnat porcăria aia prin care mă ofeream voluntar. Pe Pământ, în laboratorul subteran, m-au cercetat, au băgat în mine tot felul de chestii.

Apoi am început să mă simt altfel.

•••

Val iar are chef de vorbă. S-a aciuit în scorburile mele şi mă bate la cap. Iar plouă...

De fapt, dacă mă gândesc, e mai bine aşa. Sunt bine apărat, ploaia acidă nu-mi mai face rău, ba chiar îmi foloseşte. Porcăriile care m-au schimbat, m-au făcut să trăiesc practic din orice.

Mi-au mărit considerabil puterea de adaptare. Profesorul spunea că dacă aş fi în spaţiu, m-aş face rachetă sau asteroid. Situaţia e destul de plăcută. Mai greu era când nu-mi puteam controla forma. Atunci era rău. Dar acum...

Stau pe culmea unui deal, de unde, când e frumos, pot vedea până la ocean. Este adevărat că nu e o privelişte prea plăcută, apa uleioasă, spumele acide, dar şi acolo se zbenguiesc tipi ca mine care, consumând toxine, asanează cloaca.

Eu îmi agit ramurile, chinuindu-mă să produc oxigen. În acele momente, Val râde. Spune că i se pare ceva amuzant să vadă un copac dând din crengi.

Pentru el e uşor, stă întins. Doar ploaia îi dă de furcă, are tot timpul impresia că se îneacă. Ei, se va obişnui el. Adevărul este că datorită nouă, peisajul e mai frumos. Când îl văd pe Val strălucind verde până la faleză, cu firele-i zburlite, aş zice că e o pajişte veritabilă.

Doar când plouă este trist. Picăturile de ploaie îmi biciuiesc scoarţa, provocându-mi o arsură plăcută, sfârâind pe pietrele falezei. Atunci e trist, căci piatra neagră mă îndurerează. Îmi aminteşte de ceea ce am fost şi de ceea ce sunt.

Dino Cotuna

Mituri ale creaţiei la rasele dispărute

(Creation Myths of the Recently Extinct - 1993)

Când echipa de verificare a Galacticilor Gerat ajunse în apropierea noii colonii, căpitanul îi convocă în centrul navei. Veniră fără tragere de inimă. Deşi fiecare petrecuse cât mai mult timp posibil în cabina personală - dormind, meditând, lucrând la proiecte proprii sau, pur şi simplu, ascunzându-se de restul echipajului - lunga călătorie îi făcuse, realmente, să se scârbească unul de celălalt.

Cu toate acestea, la început au fost încântaţi de ceea ce arătau senzorii. Micuţa planetă albastră era exact acolo unde o indicaseră primii exploratori, acum vreo şaizeci de milioane de ani..., dar apoi începură să se distingă detalii.

— Brr! strigă căpitanul, înfiorându-se de repulsie. Avem ghinion! Locul e infestat! Iarăşi este acoperit cu chestii vii.

Aceasta era vestea cea mai rea. Marilor Galactici nu le plăcea să împartă planetele pe care le colonizau cu alte fiinţe vii. Secundul gemu:

— Şi-acum ce-o să facem?

Căpitanul îi privi scurt şi dispreţuitor.

— Gândeşte-te! îi ordonă. După cum văd eu lucrurile, avem două posibilităţi. Ne putem întoarce la Centrul Galactic şi să anunţăm că am dat greş. Sau putem face curăţenie, cumva... Tu ce ai prefera?

Oftatul general fu un răspuns convingător.

— Perfect! Cum facem curăţenie?

După o tăcere prelungă, reprezentantul politic propuse:

— Am putea stimula steaua până devine nouă şi pârjoleşte planeta.

— Cu bugetul nostru? Vino-ţi în fire!

— Sau am putea azvârli un asteroid mare pe planetă, ca să ucidă totul de pe ea! vorbi cu speranţă secundul.

— Prima echipă de explorare a încercat chestia asta acum şaizeci şi cinci de milioane de ani, dar n-a putut să omoare decât creaturile alea mari şi solzoase, cu dinţi ascuţiţi. Nu, ne trebuie ceva sigur şi ieftin. Mai are cineva vreo idee?

O clipă se lăsă tăcerea, apoi membrul cel mai tânăr al expediţiei îşi ridică pipăitorul:

— Ştiţi că am lucrat în laborator, ca să-mi trec timpul, începu el sfidător. Ei bine, am făcut o mică invenţie, care s-ar putea să ne fie de folos aici. Eu am numit-o "Monolitul Negru".

— N-avem timp de prostiile tale, rosti căpitanul ameninţător.

Tânărul se cutremură, dar continuă:

— Cred că s-ar putea să fie de folos, insistă el. Acest Monolit Negru este un stimulator de inteligenţă. O să-l coborîm printre chestiile alea cu blană de jos (se referea la australopiteci, dar termenul nu fusese încă inventat) şi-i va învăţa să folosească beţe şi oase şi alte obiecte, ca să lovească alte creaturi. Adică, vor învăţa să utilizeze unelte. Iar asta va însemna că vor fi nevoiţi să-şi folosească "mâinile", cum le numesc ei, în moduri mai complicate şi subtile şi-n felul acesta îşi vor dezvolta un sistem nervos în "mâini" şi "braţe" - şi, în cele din urmă, chiar şi un sistem nervos central complex, în "creiere". Înţelegeţi ce-nseamnă asta? Animalele acelea mititele ar putea evolua spre inteligenţă.

— Pe Marea Explozie, blestemă căpitanul, ce te-a apucat? Paraziţii ăştia sunt îndeajuns de nenorociţi şi tu crezi că Marii Galactici vor fi de acord cu paraziţi inteligenţi?

— Nu, eu cred că va avea succes, îşi adună tot curajul

tânărul. Vedeţi, o dată ce Monolitul îi va învăţa să utilizeze unelte, ei nu se vor opri aici. Vor continua să inventeze mai multe unelte, de toate felurile - la început, chestii simple: roţi şi pârghii, dar apoi vor trece la cele mai complicate. Înainte să ne dăm seama, vor începe să facă maşini, să descopere chimia şi să inventeze vehiculele, peste un milion de revoluţii ale acestei planete, sau cam aşa ceva - cu mult înainte ca prima colonie să ajungă aici din Centrul Galactic - vor fi câteva miliarde.

• • •

— Şi după aceea?

— Dar ce aduce genul ăsta de industrializare primitivă? Ştiţi răspunsul la fel de bine ca mine. Poluare! Distrugere ecologică! Ai încredere în mine, căpitane! Nu trebuie decât să le ajutăm să pornească şi micuţele vor distruge planeta cât pot de repede.

Frederik Pohl

Desen de Marian Leonida

POŞTA REDACŢIEI

FARCAŞ DANIEL - Constanţa, Aleea Daliei, nr. 2, bl. 118 b1, apt. 10, oferă numerele 184 şi 194 şi solicită numerele 504 şi 507.

BERCHERU BOGDAN - Am reţinut "La delfinariu". Aştept şi alte texte.

COLODA RĂZVAN TEODOR - P-ţa 1 Decembrie, bl. 27/A, sc. B, et. 4, apt. 28, Oradea, caută să cumpere "Carnavalul de fier" şi "Febra" de Serge Brussollo. De asemenea, doreşte să corespondeze cu fani Brussollo şi Van Vogt din întreaga ţară. Referitor la "Acorduri ucigaşe", mi se pare un text fantastic, de tip clasic. Îmi place totuşi cum scrii şi aştept să-mi trimiţi şi alte încercări.

MIHAELA VOICU - O.P. Mircea Vodă, jud. Constanţa, cod 8661, doreşte să-şi procure următoarele numere din CPSF-Anticipaţia: 489, 490, 492-501, 503-512.

SOREANU CĂTĂLIN FLORIN - Ai dreptate în privinţa spaţiului mic acordat graficii; mi se pare însă mai importantă recuperarea literară a prea multor ani pierduţi. Am reţinut desenele şi sper că... într-un număr viitor vor apare. Mă interesează însă formate mai mici.

Mihai-Dan Pavelescu

Câmpia, nesfârşita câmpie

de Brian W. Aldiss

Pădurea, care devenise tot mai de nepătruns, se sfârşi brusc.

Uşuraţi de a fi scăpat de imperiul copacilor, păşiră afară, unul câte unul, până se adună tot tribul. Stăteau şi priveau tărâmul necunoscut. În faţa lor se întindea, aburită, o câmpie ce părea nesfârşită.

Erau prea epuizaţi pentru a se sfătui. Nici nu exista ceva care le-ar fi putut îmbunătăţi situaţia fără ieşire.

Câmpia din faţa lor era infinit de mare şi nu oferea ochiului nici un punct de reper, ceea ce o făcea să pară ireală. Suprafaţa nelimitată nu era decât un model care cobora, neclar, din cerul sumbru. Nimic nu se mişca pe ea. Câmpia era atât de mare, încât toate contururile se destrămau în depărtare. Poate existau culori, dar nu se puteau impune din cauza tonului brun care acoperea totul. Pe toată întinderea, nici un deal, copac sau altfel de ridicătură, nu întrerupeau monotonia copleşitoare a peisajului. Astfel, nu exista vreo scară de mărimi, ceea ce făcea câmpia să pară mică şi neimportantă - ca şi cum aburii depărtării ar fi putut-o sorbi încetul cu încetul, până ar fi înghiţit-o de tot.

Dar oricât de mare era câmpia, nimic nu făcea să se creadă că tribul ar fi putut găsi aici refugiu. Stăteau adunaţi, plini de disperare, zdrobiţi parcă de întinderea de dinaintea lor.

În spatele lor, duşmanul mai înainta încă prin camuflajul verde al junglei. Acţiunile lui erau conştiente, zgomotoase şi fără băgare de seamă; bubuia ca zgomotul unei turnătorii. Pentru a supravieţui, trebuiau să se aventureze în pustiu, în speranţa că duşmanul nu-i va urma, ci se va întoarce şi se va retrage în cetăţile din care ieşise.

Acum se ţinea sfat, la care participau toţi membrii tribului. Nu exista un consens în privinţa aventurării pe câmpie. Le lipsea îndrăzneala. Unii erau de părere că jungla ar putea fi ocolită şi s-ar putea găsi cursul unui râu sau alt loc sigur care să le ofere adăpost.

Doar zgomotul de metal lovit, din desişul din spatele lor, îi convinse că nu mai era timp de pierdut. Fuga pe câmpie era singura posibilitate de a evita distrugerea definitivă. Duşmanul înainta pe un front atât de larg, încât nu se putea proceda altfel.

În acel timp, tribul număra numai 21 de membrii. Unii îşi mai aminteau ziua în care viaţa lor liniştită, din munţi, a luat sfârşit. Duşmanul lovise prin suprindere, fără milă.

Fugeau, hăituiţi, în ciuda lipsei molesitoare de speranţă. Tribul nu mărşăluia, ca duşmanul, cu steagul sus. Înaintau încet, dar neîntrerupt. Păşeau într-un singur rând, într-o ordine deplină.

Curând dispărură în infinitatea câmpiei.

În timpul primului popas, putură observa pădurea, o fâşie verde-albastră, pe care o lăsaseră în urmă. La următorul nu mai puteau vedea jungla. Erau singuri pe tărâmul nimănui, care absorbea totul. O însuşire deosebită a tribului era încrederea în viitor - sau poate doar o rezistenţă îndărătnică. Îşi insuflau unul altuia curaj. Nimeni nu vorbea de întoarcere. Beneficiau de un bun spirit de orientare. Înaintau fără ezitare, mereu spre vest. Aşa trecu zi după zi.

Erau Cei Douăzeci şi Unu, despre care mai târziu se va vorbi ca despre Generaţia Întâi.

După ce se obişnuiră cu câmpia, remarcară, în monotonia peisajului, lucruri care, privite din depărtare, nu le reţinuseră atenţia. Lanţuri de dealuri joase îngreunau înaintarea. Se vedeau câteva culori, chiar dacă erau şterse; câmpia nu era deşertică şi pe ea creşteau forme ciudate de plante, de culoare purpurie, verde sau maro. Culoarea de fond, în care era cufundat peisajul, era sepia - culoarea făinii de ovăz.

Nu ploua, dar bătea vântul care purta picături fine de apă. Dar, mai des, le sufla nori de praf în faţă. Vremea era, în majori-

tatea timpului, călduţă, fără variaţii puternice.

Duşmanul îi urmărea. Puteau vedea luciul palid al armelor lui, atunci când traversa în linie dealurile. Îi auzea şi zgomotul. Tribul era mereu pe fugă, se făceau popasuri scurte şi, după un mic somn, se pornea din nou, tot mai adânc în câmpie.

O singură dată se opriră mai mult timp, când veni vremea să se înmulţească. Progeniturile erau numeroase. De îndată ce urmaşii deveniră destul de puternici, se reluă marşul. Trebuia să devină mai rapizi, dacă voiau să mărească distanţa faţă de adversar.

Nu se vedea departe. Lumina era mereu ca în amurg. Tot ce puteau distinge pe cerul de deasupra era un luciu alburiu. Când tribul escaladă un nou lanţ de dealuri se opriră, umăr la umăr şi priviră-n depărtare. N-au avut niciodată norocul să vadă ceva care să le promită salvarea. Tot ce exista era câmpia - nesfârşita câmpie şi această urmărire fără sens.

Generaţia Întâi îmbătrâni şi muri, individ după individ, într-un răstimp scurt. Cadavrele, presărate pe drum, rămâneau în urmă, ca macabre semne de orientare. Generaţia Doi continuă marşul pe câmpie, asemeni părinţilor lor şi dădu naştere unei a treia Generaţii. Generaţia Trei număra 320.400 de indivizi, care se împărţeau pe cei 7 elemenţi ai septei. Ca şi Generaţia anterioară, mărşăluia pe câmpie, ordonată în şiruri paralele. Duşmanul îi urmărea încă, armele lui dispăreau uneori în aburul permanent, dar reapăreau apoi, periculos de aproape. Hrană se găsea mereu. Pământul de sub picioarele lor era dintr-un material ciudat: consistent, dar maleabil. Într-adevăr, tribul păşea pe frunzişul unei vegetaţii de tipul tufişurilor. Tufele întindeau în afară frunze mici şi uscate şi acumulau umezeala în adânc, în spaţiul întunecat de sub acoperişul de frunze. Acolo trăiau animale târâtoare, greoaie, pe care tribul le numea arntrizi.

Arntrizii erau numeroşi şi uşor de vânat. Vânătorii tribului străpungeau desişul de frunze şi pătrundeau în pădurea lemnoasă, unde se puteau strecura uşor. Acolo existau turme întregi de arntrizi incolori, care nu le puteau scăpa. Erau străpunşi, iar corpurile convulsive erau duse sus.

Dacă era timpul hrănirii, coaja arntrizilor era la fel de casantă ca cea a unui ou. Carnea dinăuntru semăna puţin cu ouăle răscoapte: moale, cu mici bulgări, aproape fără gust.

Cu toate că arntrizii nu erau periculoşi, purtau un parazit care se numea toid. De el se temea tribul. Toizii erau minusculi, roşietici şi foarte agili; ajungeau peste tot locul şi picioruşele lor ardeau ca focul. Găseau drumul spre toate crăpăturile corpului. Provocând dureri mari sau chiar moartea câte unui membru al tribului. De multe ori, tribul trebuia să se oprească din marş, pentru ca membrii lui să se caute reciproc de toizi.

În pofida pierderilor, această Generaţie s-a putut înmulţi. Ca şi strămoşii lor, se grupau în septete; şase corpuri în contact formau laturile unui hexagon şi îl cuprindeau pe al şaptelea. Pătrundeau în el concomitent, din toate direcţiile. Din corpurile distruse ejectau ouă, iar unele progenituri ieşeau din ou în aer.

Generaţia Patru număra peste treizecişişase de milioane şi douăsuteoptzeci de mii. La fel de neclintiţi ca şi strămoşii lor, înaintau pe câmpia nesfârşită, spre vest.

Unul în spatele celuilalt, în şiruri lungi, paralele, Generaţia Patru înainta prin sălbăticie. Se năşteau zvonuri şi speculaţii. Îi preocupa întrebarea cine sau ce a fost Generaţia Întâi. Care au fost motivele care i-au pus în mişcare? Ce fel de fiinţe erau? Ştiau legendarii Douăzecişiunu unde se va sfârşi câmpia? Îşi închipuiau câte generaţii vor trece până când se va termina traversarea? Ştiau ce se va întâmpla cu tribul după aceea? Era plin de poveşti despre o ţară a făgăduinţei, unde plouă şi străluceşte soarele şi nu există toizi.

Dar se povesteau şi istorii mai puţin constructive, în care se deplângea câtă cunoaştere se pierduse din generaţie în generaţie. Câteodată, se spunea că Generaţia Întâi era formată din uriaşi iluminaţi de ştiinţe secrete, care voiau să împlinească un plan măreţ, de neînţeles pentru Generaţia actuală. Dar într-o zi, se şoptea, Cei Douăzecişiunu se vor întoarce, în carne şi oase, şi îi vor conduce pe urmaşii lor în ţara lăudată, unde nu mai trebuiau să înainteze şi exista hrană din belşug.

Abia Generaţia Cinci, care număra peste patru miliarde, s-a văzut influenţată în acţiunile ei de asemenea zvonuri şi presupuneri. Deveniră conştienţi de puterea lor şi hotărîră să înfrunte duşmanul. Generaţia Cinci nu mai era dispusă numai la fugă, asemeni strămoşilor.

Un lanţ de coline, ceva mai înalt decât de obicei, se arătă vederii. Generaţia Cinci escalada înălţimea şi se aranjă în poziţie de luptă; acum priveau spre est, aşteptând Duşmanul.

Vederea era atât de rea, încât nu se putea evalua forţa Duşmanului. Acesta se apropia, cu gălăgia infernală a maşinilor, cu acel tumult înfundat, care era atât de caracteristic, precum mirosul unui animal.

Umbre de metal erau împrăştiate de-a lungul întregului orizont, de la nord, până la sud. Dar tribul rămase pe poziţii.

Duşmanul îşi încetini marşul. Tribul putea distinge maşinile mari şi mici, din care se compunea arsenalul de luptă. Unele din fortăreţele mobile aveau formă şi mărime de piramidă.

Tribul era îngrozit. Dar rămase acolo, nu apăru panica. Au fost trimişi sabotori, care se strecurau prin pământ, sub stratul de frunze, printre rădăcinile tufişurilor unde trăiau amtrizii. Se puteau strecura până la Duşman şi distrugeau lanţuri sau antene ale maşinilor.

Duşmanul venea tot mai încet. Opri. Armatele erau faţă-n faţă. Nu se mai mişca nimic şi aşa trecu zi după zi, în timp ce proviziile se împuţinau.

Tribul deveni tot mai speriat. Nu se încumetau la atac. Duşmanul arăta prea înfricoşător. Dar nici nu voiau să fugă, căci ar fi fost cu adevărat o înfrângere. Şi, peste toate, se apropia timpul când trebuiau să se înmulţească. În acea perioadă erau deosebit de vulnerabili şi puteau fi striviţi fără milă de un atac.

Până la urmă foamea a fost cea care i-a gonit în câmpie. Tribul nu ştia dacă şi

Desen de Victor Sfârlea

Duşmanul trebuia să mănânce. Se hrănea oare direct din atmosferă? Ei înşişi începeau să moară de foame şi de epuizare. În urmă rămase o grămadă de tovarăşi, învelişuri lipsite de viaţă, care continuau să înfrunte duşmanul. Supravieţuitorii coborîră pe cealaltă parte a colinelor şi îşi urmară marşul spre vest.

Generaţii s-au născut şi au pierit. Fiecare Generaţie nouă înainta pe câmpia nesfârşită, avea grija să lase urmaşi şi se stingea. Generaţia Şase a fost generaţia pierdută; a trebuit să lupte pentru a înlătura neîncrederea în sine, provocată de înfrângerea Generaţiei Cinci. Generaţia Şapte a avut mult de suferit, căci a ajuns într-o zonă ce semăna tot mai mult a deşert. Dispărură tufişurile şi, odată cu ele şi artrizii. Dar n-aveau de ales, decât să înainteze şi să lase în urmă morţii şi muribunzii.

Dar şi deşertul avea un sfârşit, îi urmă un tărâm cu culori vesele, care înfăţişa modele clare, ba chiar şi figuri ciudate. Unele figuri erau depăşite abia după câteva zile de mers; unele aminteau vietăţi, desenate pe peisaj ca în cartea ilustrată a unui uriaş. Aşa se întâmplă ca Generaţia Opt să fie numită "Generaţia Papagalului".

Generaţia Opt a făcut două descoperiri în drumul ei. Întâi a descoperit că Duşmanul n-o mai urmărea. Duşmanul dispăruse. Nu mai exista.

Poate grămada de învelişuri goale ale Generaţiei Cinci îl înspăimântase. Oricare ar fi fost motivul, urmărirea luase sfârşit. Conştientizarea acestui fapt a fost ca un şoc pentru Generaţia Opt, care număra trilioane de membrii. Marea călătorie fusese sensul vieţii. Acum se opriră speriaţi. Nimeni nu ştia de când renunţase Duşmanul, dar viaţa lor se schimbă fundamental.

Nu mai erau în stare să mai înainteze. Se răspândiră în toate direcţiile pe câmpie, căutau hrană, dar nu mai înaintau orientat. Apoi veni a doua descoperire: întâlniră Papagalul, cum numeau ei figura.

Bătrânii tribului încercară să descifreze modelele şi figurile; poate conţineau vreo indicaţie încotro să se-ndrepte. Puseseră să se observe permanent cerul, în cazul că uriaşii sau fiinţele supranaturale care puteau desena asemenea figuri în peisaj s-ar reîntoarce. Dintr-o dată se spunea că tribul s-ar găsi pe un domeniu pe care era desenată o figură asemenea unui papagal, la fel cum se povestise că locuiseră, odată, în pădurile din care plecaseră Cei Douăzecişiunu.

Se dădu un semn şi tribul, sub tensiune, se adună pe conturul acelui papagal.

Nimeni nu se mai gândea la foame, erau străbătuţi de un fior, speranţa de eliberare din existenţa lor obositoare.

Când Papagalul a fost într-adevăr reconstruit de tribul adunat, nu mai putea vedea nimeni întreg perimetrul. Cei care formau ciocul nu-i puteau vedea pe cei care formau coada. De aceea, curieri rapizi trebuiau să dea ocol figurii, căreia îi confirmau că acum tribul reprezenta un papagal.

Apoi, Bătrânii comunicară că se pregătea ceva măreţ: tribul va dobândi putinţa zborului. Următoarea Generaţie va putea zbura; ea va îndepărta tribul de pe această câmpie blestemată. Toţi se lăsară jos, pentru a aştepta timpul înmulţirii, hotărîţi să creadă această profeţie.

Veni timpul. Din nou se formară septete, cu mamele în mijloc. Penetrarea avu loc şi urmă obişnuita aşteptare încordată.

Apărură ouăle.

Cât de puţine erau! Ce dezamăgire! De ce erau oare mamele atât de frigide? Dar puii care săriseră, ca de obicei, din coji, posedau aripi. Cu mişcări nesigure, se ridicară şi plutiră deasupra grupului părinţilor lor.

Se auziră strigăte de uimire. Zgomotul îi sperie pe cei tineri şi îi alungă; se folosiră de aripile dobândite şi se îndreptară spre vest.

Strigătele celor rămaşi în urmă, de a se întoarce şi a ateriza, fură în zadar. Zburătorii nu se lăsară înduplecaţi; îşi mişcară liniştiţi aripile neobişnuite şi dispărură din ochii Generaţiei Papagalului.

După una sau două ore, zburătorii din Generaţia Nouă obosiră şi aterizară pe câmpie. Se adunară şi îşi odihniră muşchii, după sforţarea neobişnuită. Nu erau mai mult de patru sute. Golul din jurul lor îi apăsa; locul era lipsit de viaţă şi părăsit.

Din toate părţile îi înconjura câmpia acoperită cu modele misterioase, fără sfârşit

şi fără puncte de orientare. Domnea o linişte adâncă.

După un timp, se ridică un septet mai curajos şi începu să se-nfigă în sus, tot mai sus, poate vor recunoaşte marginile câmpiei. Se ridicară tot mai sus, până când pământul dispăru în abur. Tot mai zburau. Departe, departe, în înălţimi, se vedea o bilă palidă - o descoperire excitantă. Apoi îi părăsiră puterile şi trebuiră să se-ntoarcă pe pământ. Aterizară, cu convingerea că văzuseră soarele. Dar nu se vedea vreun sfârşit al câmpiei. După mai mult exerciţiu, Generaţia Nouă, cea aptă de zbor, putea pluti neobosită în aer. Se îndreptară spre vest, direcţia în care înaintase tribul generaţie după generaţie. Zburau la înălţime mică şi îşi întrerupeau călătoria numai pentru a dormi sau a mânca. Aşa trecură zilele, în zbor necontenit.

Generaţia Zece număra numai treizecişi două de mii de indivizi, dar tribul se înmulţise. Unii se născură fără aripi. Aceşti nefericiţi au fost lăsaţi în urmă, fără scrupule. Această Generaţie era încrezută şi convinsă că va atinge ţelul. Zburau pe distanţe mari, fără prea mare efort şi fără pauză. Sub ei se desfăşura tot peisajul monoton, maroniu, fără contururi şi însuşiri.

Tocmai această Generaţie încrezută deveni victima unei tragedii. De mult nu mai puneau santinele când dormeau. Duşmanul era, pentru ei, o poveste de demult, care se povestea înainte de-a adormi, pentru relaxare sau ironică înfiorare. Cei Douăzecişiunu erau doar o legendă, mai neclară decât orizontul înecat în abur. Nici măcar în vis nu o puteau crede adevărată.

Atunci veni Răpitoarea. Era atât de imensă, cum nu şi-o putea închipui nimeni. Cei care se treziră şi priviră disperaţi în sus, nu văzură decât colţii, umeziţi de salivă, tremurând de poftă. Corpul Răpitoarei trebuia să fie deosebit de mare şi de puternic, aşezat pe picioare cât trunchiul de copac.

Spre deosebire de trib, se mişca repede, dar stângaci, mişcările ei erau ca o bâlbâială a musculaturii. Fulgerător, venea muşcătura aducătoare de moarte, apoi se aşternea liniştea - urmată de înghiţirea prăzii, caldă încă. Apoi, din nou, liniştea şi lovitura fulgerătoare.

Plină de spaimă, Generaţia Zece încercă să se salveze în zbor. Nu aveau arme, zborul era singura lor apărare. Dar surprinderea se amestecă cu ura şi, aproape ca de la sine, se aruncară în picaj asupra ochilor monstrului.

Răpitoarea avea mulţi ochi ascunşi în blană. Scăpărau scurt - înainte de a fi întunecaţi pentru totdeauna de gheare. Răpitoarea se cabra ca un cal neînvăţat şi lovea cu labele din faţă în jurul ei. Apoi fugi, cu ochii orbiţi.

Picioarele nesfârşite o purtară cu paşi mari peste câmpie, dar fugea în zigzag. Mult după ce picioarele dispărură în abur, se mai putea vedea corpul greoi deasupra solului maleabil.

Tribul avea de plâns zece morţi. Supravieţuitorii, şocaţi de întâmplare, zburară până la o fâşie purpurie, pentru a se odihni şi a ţine sfat.

Peste câmpie bătea un vânt aspru, care spulbera praful. Supravieţuitorii Generaţiei Zece se strânseră. Erau paralizaţi, nu voiau nici măcar să vâneze arntrizi.

În această ură de disperare adâncă, unul din ei privi întâmplător spre nord-vest.

Îi alarmă şi pe ceilalţi. Curând, priveau toţi în direcţia arătată de el. Era ceva de văzut? Nu ştiau.

Se ridicară împreună, zburară tot mai sus, şi făcură raiduri de observaţie.

Fără îndoială, spre nord-vest se afla o structură neclară. Părerea majoritară era că ar fi fost un lanţ muntos. Deci exista, cu adevărat, un sfârşit al câmpiei.

Undeva, acolo, trebuia să fie Ţara Făgăduinţei, lăudată de părinţi, unde exista hrană din belşug, adăpost împotriva duşmanilor şi un sfârşit al monotoniei - un tărâm mai bun.

Tribul ateriză din nou, abia îşi putea stăpâni agitaţia.

În acea clipă, deasupra lor se aprinseră lumini nemaipomenite, cum nu se mai văzuseră înainte. Un zgomot infernal umplu văzduhul. O lumină orbitoare, dincolo de orice putere de imaginaţie, îi lumină şi îi neantiză.

Traducerea: Victor Cociş

Fără titlu

Vasile, prostul satului, stătea pe butucul de tăiat lemne și se scobea în dinți. Băuse încă de dimineață, înecându-și amarul pricinuit de Dobrița lui Matei care ieri, la horă îi trăsese o scatoalcă de toată frumusețea. Nu-i vorba, și el îi băgase mâna pe sub fuste, iar la amintirea acestui moment plăcut, fața i se lumină și scoase un chicotit de satisfacție.

Strănută, scuipând praful care îi năvălise în gură.

— Fă, Dobrițo, stați-ar capul unde-ți stau picioarele, ce tot alergi așa, ca nebuna? Nici vaca aia grasă, a lui Ilie, n-ar stârni mai mult praf decât tine! adăugă el, incitat.

Dobrița își încetini goana, îndreptându-se spre el cu o privire galeșă; Vasile, înspăimântat, se dădu înapoi, uitând de butucul pe care șezuse până atunci. Așa că strănută din nou, blestemând arșița, pe Dobrița, ulița și toți dumnezeii.

Dobrița îl ridică de gulerul cămășii.

— Hai, mă, în piață, că ne cheamă primarul!

Vasile nu izbuti să se ferească de valul de aer duhnind a praștină. Se lămuri, aducându-și aminte că Dobrița scosese de alaltăieri cazanul de rachiu din beci.

— Bine, vin, îngână el, târîndu-și pașii în spatele femeii și înghițind resemnat praful.

Piața era pe jumătate goală, iar primarul încă nu apăruse. Balaoacheșii profitau de ocazie, încropind un târg ad-hoc, cu oale de aluminiu și tigăi de aramă bătută.

Deodată, un țipăt ascuțit îi încremeni pe toți. Dobrița căzuse în genunchi, sprijinindu-se cu mâinile de pământ și Vasile își zise că în momentele astea semăna și mai mult cu vaca de lapte a lui Ilie.

— Ce-ai fă, Dobrițo? întrebă el blând, admirându-i chipul curățit de griji.

Femeia emise strigăte dezarticulate, apoi ridică mâna și își făcu repede, de trei ori, cruce. Vasile îi urmări privirile. Sus, pe cer, o căruță, cu roțile cât turla bisericii, se învârtea încet.

— Mamă... făcu el, pierdut.

Căruța se apropie, aplecată într-o parte și Vasile începu să tremure. Ceilalți se înghesuiau în jurul lor, mirându-se.

— Ce s-a întâmplat, mă? La ce vă uitați așa?

Vasile izbuti să-și descleșteze mâna, ridicând-o spre cer. Ceea ce văzu îl făcu să sughițe.

Îngerii veneau spre el, iradiind o lumină portocalie. Dădeau din aripi, vâslind ciudat, ridicându-se în aer și lăsându-se să alunece.

— Doamne, mare e împărăția Ta!

Îngerii se apropiau tot mai mult și Vasile căzu în genunchi, închizând ochii și împreunându-și palmele. Un abur ușor îl cuprinse, ca o părere, părăsindu-l apoi de parcă n-ar fi fost.

— Ce faceți, mă? La ce vă rugați?

— Acolo, arătă spre îngerii care trecuseră prin el (prin mine? doar n-am înnebunit, gândi), îndepărtându-se.

Nimeni nu văzu nimic, doar Dobrița începu să plângă, sfâșietor. Vasile se apropie și, mângâindu-i obrazul scăldat în lacrimi, îi șopti:

— Nu mai plânge. Știu.

Priviră oamenii care, temători, se îndepărtau, lăsându-i singuri în mijlocul pieței. Privirile lor pline de admirație și de spaimă se îndreptau spre aripile ce li se iveau din umeri, translucide. La un semn, Vasile și Dobrița începură să le zbată, ridicându-se ușor în văzduh și alăturându-se îngerilor.

Eduard Pandele

Locuință nouă

3 iunie

Deci, asta e noua mea locuință. Mi se pare cam ciudată. N-aş putea spune că nu-mi place, dimpotrivă, dar se deosebeşte atât de mult de tot ce mi-am imaginat. Cred că dimensiunile camerei mă nedumeresc. Oare la ce s-o fi folosit inițial?

Toată viața mi-am dorit să am spațiu cât mai mult în jurul meu, unde eu să fiu stăpână. De-acum, în sfârşit, voi avea.

Şi ce frumos e totul! Pereții sunt acoperiți cu un lambriu elegant, închis la culoare, cu intarsii, iar pe tavan se joacă doi puşti auriți. Parcă le aud hohotele de râs. Şi ce bine le stă zâmbetul acela zeflemitor!

Abia aştept să mă mut.

5 iunie

Mi-am adus lucrurile.

Abia cu greu am reuşit să fac curat. Chiar şi la clanțele ferestrelor ajung doar de pe scaun. Iar tavanul abia îl ating din vârful scării, cu peria cu coadă lungă. Cel mai greu mi-a fost să şterg candelabrul. Trebuie să fac rost de o scară mai înaltă.

Stau şi mă tot gândesc cum să mobilez camera asta imposibil de mare? Cred că o voi împărți în două. Mobila nouă o voi aranja într-o parte, cea veche intră foarte bine în cealaltă jumătate, iar pe la mijloc ridic un fel de perete despărțitor din rafturi înalte, pe care voi pune ghivece cu asparagus, cum am văzut în revistele străine. O să arate foarte bine şi voi avea două camere în loc de una.

Deocamdată, tot calabalâcul mi-e îngrămădit pe mijloc. N-am scos decât strictul necesar. Mâine voi aranja totul.

Acum stau culcată pe canapea, cu mâinile sub ceafă şi-mi privesc îngeraşii. Începe să se întunece şi în lumina prea slabă nu se disting prea bine. Parcă ar rânji răutăcios şi obraznic.

Prostii! Îngerii nu rânjesc răutăcios şi obraznic! Sunt obosită şi nu mai ştiu ce văd.

10 iunie

I-am scris lui G. L-am invitat să vadă noua mea locuință. Mi-am aranjat-o chiar drăguț, cu toate că mobila e prea măruntă. Parcă se pierde în sala aceasta imensă. Chiar şi dulapurile supraetajate par scunde. Şi, în loc să mă obişnuiesc, mi se pare că disproporția e mai vizibilă pe zi ce trece.

Mi se pare! Am să mă deprind eu!

25 iunie

N-a fost doar o părere. Camera aceasta e din zi în zi tot mai încăpătoare. Distanța dintre mobile creşte mereu. La ferestre nu mai ajung fără scară. Clanța uşii este şi ea tot mai sus.

Nu înțeleg, ce se întâmplă aici?

G. nu răspunde. De-aş putea, cel puțin, să mă sfătuiesc cu el!

22 iulie

În sfârşit, scrisoare de la G. Va veni zilele acestea.

Fac ordine. Vreau ca totul să fie frumos şi curat.

Deşi îmi vine greu, deschid ferestrele, stând în echilibru în vârful scării. N-am mai aerisit de câteva săptămâni. Tot n-a fost nevoie şi reuşeam foarte greu.

De-acum am probleme şi cu clanța uşii. Mi-a ajuns deasupra capului.

Nu pot închide ferestrele.

Ce-am să mă fac atunci când se va răci sau va ploua? Pe cine să rog să mă ajute?

Abia acum îmi dau seama: nu cunosc pe nimeni în casa asta. Nu m-am întâlnit până acum cu nici un vecin. Oare nu mai locuieşte nimeni aici? Pe scară e linişte şi pustiu, uşile toate stau mereu închise. Totuşi, treptele sunt întotdeauna curate, se vede că le spală cineva, iar în lăzile de la poartă se adună, apoi dispare, gunoiul. Deşi acum nu mai ajung la ele, să pot verifica.

Dar ce să mă fac cu geamurile? Cred că trebuie să le las aşa, până soseşte G. Noroc că nopţile sunt plăcute.

29 iulie

Am rearanjat camera. Cea mai mare parte am transformat-o în teren de sport. Mobila ocupă doar un colţ. Singura problemă a fost, cum să astup şanţurile dintre plăcile parchetului? Mă împiedicam mereu în ele, sau îmi smulgeau papucul. Până la urmă am rezolvat şi asta. Nu mi-a fost uşor să car pământ cu găleata, din curte. A trebuit să mă caţăr de pe o treaptă pe alta.

Sper că lui G. are să-i placă locuinţa mea cu teren de tenis. Ar fi timpul să vină.

15 august

Au sunat.

N-am putut deschide la timp, fiindcă, la repezeală, n-am avut pe ce să mă urc. Până am cărat masa la uşă, apoi am reuşit să trag de clanţă, vizitatorul a plecat. Trebuie să fi fost poştaşul, fiindcă în cutie am găsit o scrisoare de le G. Abia am reuşit s-o scot. Casa asta nu-i de mine.

În sfârşit, vine! De-acum e sigur. Îşi cere iertare pentru întârziere, a avut probleme, nişte drumuri lungi de făcut, dar de-acum totul e în ordine şi vine.

Am hotărît să nu mai închid nici uşa. Oricum, nu simt curentul în colţul meu. Iar dulapurile le-am aşezat drept paravan, ca să mă ascundă şi să mă protejeze.

26 august

Soseşte astăzi!

Voi coborî înaintea lui, până la poartă; am să-l aştept acolo. Nu va fi o călătorie prea uşoară: mi-am pregătit o funie cu cârlig la capăt, pe care îl voi agăţa de grătarul balustradei şi-mi dau drumul în jos pe funie de pe o treaptă pe alta. La întoarcere, sper, mă va ajuta el. Sau, poate, nici nu va mai fi nevoie să revin în camera asta.

27 august

N-a venit.

Şi cât de greu am coborît! Cred că am şi adormit de oboseală, acolo, în colţ, unde m-am ghemuit aşteptându-l, ca să nu fiu în drum. Să fi venit în timp ce dormeam? Dar atunci, cum de nu m-a observat?

Ce se va întâmpla cu mine? Cine mă va salva de-aici?

2 septembrie

Totul s-a lămurit şi nu mai înţeleg nimic. Scrisoarea de la G... Cică să nu-mi bat joc de el. Ce înseamnă aceasta, să-i dau adresă fictivă? Şi dacă îmi face plăcere să invit lumea în case demolate de ani de zile, să-mi caut alţi fraieri. Şi să-l mai las în pace. Şi unde să mă duc.

Un lucru e sigur: de-acum nu mă mai pot aştepta la nici un ajutor. Trebuie să mă descurc singură.

25 septembrie

Stau culcată şi privesc îngeraşii de pe tavan. Nu se mai văd bine din cauza depărtării. Am impresia că din frunţile lor ţâşnesc cornițe minuscule. Totuşi, cred că mi se pare doar. La urma urmei, zilele sunt deja ceţoase. Dimineţile nu mai văd dintr-un capăt al camerei în celălalt. Mai târziu ceaţa se subţiază, devine străvezie şi strălucitoare, apoi se împrăştie în soare, dar zdrenţele ei mai stăruie în colţuri.

Uneori, tavanul e acoperit de nori. Nopţile sunt tot mai răcoroase.

7 octombrie

Azi după amiază, îngerii (sau ce?) au dispărut. Prin fereastră a intrat un nor urât şi cenuşiu şi, înainte de a mă dezmetici, m-am pomenit udă leoarcă.

Din păcate s-au udat şi lucrurile din dulapuri, aşa că nu prea mi-au rămas haine uscate. M-am îmbrăcat cu tot ce-am găsit, totuşi dârdâi.

Dacă mă gândesc bine, sunt o norocoasă că abia acum m-a plouat pentru prima dată.

18 octombrie

Azi la prânz, în timp ce întindeam nişte prelate ca să mă ferească de ploaie, am auzit

cpsf.info

zgomot de motor şi, prin fereastră a intrat ceva, apoi a ieşit prin cealaltă. Am crezut că e o pasăre, dar mi-am dat seama că fusese un avion.

30 octombrie

Se pare că avionul trece sistematic pe aici. Deci, camera mea se află acum pe traseul cursei de prânz.

Mă gândeam să fac un foc mare, poate că m-ar observa, dar am renunţat; oricum nu m-ar lua în seamă. Chiar dacă m-ar vedea, n-ar folosi la nimic, fiindcă de acolo, de sus, totul pare normal şi la locul său.

4 noiembrie

Cred că e timpul să mă pregătesc de iarnă. Din fericire, n-am grija alimentelor, ele au crescut o dată cu clădirea. Dar e toamnă mizerabilă. Plouă aproape în fiecare zi, totul e ud, prelata nu-mi mai foloseşte cine ştie cât. Iar împotriva frigului încă n-am făcut nimic.

17 noiembrie

Evrika! Am găsit o crăpătură în lambriu. Dacă o mai lărgesc puţin, pot să mă mut în ea. Au să încapă toate lucrurile, chiar şi dulapurile supraetajate.

Etta Sârbu

ÎNCEPUTUL REGĂSIRII

Statul Mondial se crease. După lupte politice şi alte interese ale unor cauze mai mult sau mai puţin justificate, acum era doar Terra. Pământul. Şi, în mod logic, curând au început să dispară şi pistoalele, avioanele de luptă, armele chimice şi bacteriologice. Chiar şi serviciile secrete se topiseră într-o formă inofensivă, din moment ce nimeni nu mai avea pe cine trăda sau susţine. Se ajunsese, în sfârşit, la Pace, fără pistoale, avioane de luptă sau alte arme neconvenţionale.

Atunci au apărut ei, de sus, nave cosmice uriaşe, semenii noştri întru raţiune, au venit cu gânduri bune şi un zâmbet sincer. Curioşi, i-am întrebat:

— Unde aţi fost până acum?

Ei nu şi-au oprit zâmbetul.

— N-am fi avut cu ce să ne apărăm, au răspuns. N-am fi putut să ne apărăm.

Cătălin Sandu

STRIGOIUL

de Bruce Sterling

Strigoiul se desprindea de pe orbită, îndreptându-se spre Washington, D.C. şi se simţea minunat. Se agita convulsiv pe locul său, rânjind prin plexiglas către incandescenţa roşu-aprins a marginilor aripii navetei.

Jos, departe, verdele nefiresc al pădurilor modificate genetic prezenta uşoarele cicatrici ale străvechilor şosele şi garduri. Strigoiul îşi trecu degetele lungi, subţiri, agile pe la rădăcinile părului albastru, tuns perie. Nu mai aterizase de zece luni. Deja senzaţia de claustrare din zaibatseriile orbitale părea să se desprindă, rece şi rigidă ca o piele de şarpe.

Naveta deceleră prin Mach 4 cu un fior slab, delicios. Strigoiul se răsuci pe locul său şi întoarse o privire lungă, verde, piezişă, pe lângă plutocratul adormit din fotoliul de lângă el, către o femeie aflată dincolo de interval. Avea înfăţişarea aceea indiferentă, subnutrită, de zaibatserie şi ochi din aceia înfundaţi, prinşi într-o reţea de riduri... Părea că gravitaţia îi făcea deja necazuri; petrecuse prea mult timp plutind de-a lungul acelor axe de rotaţie cu gravitaţie scăzută din zaibatserii. Avea să plătească pentru asta când vor ateriza, când va trebui să se târască din pat hidraulic în pat hidraulic, ca o pradă neajutorată... Strigoiul privi în jos; mâinile îi schiţau în poală mişcări inconştiente, zvâcnite, ca nişte gheare. Le ridică şi scutură tensiunea din ele. Mânuţe proaste...

Pădurile piedmontului Maryland treceau ca o imagine video verde. Washington şi laboratoarele recomb ADN din Rockville, Maryland, erau la distanţă de 1.080 de secunde precise, ticăind. Nu-şi putea aminti când se mai distrase atât de mult. În urechea sa dreaptă computerul şoptea, şoptea...

Naveta ateriză ca un albatros pe pista de beton armat, iar instalaţiile de la sol ale aeroportului o stropiră cu spumă şi o răciră. Strigoiul o întinse, strângându-şi valiza în mână.

Îl aştepta un elicopter aparţinând aparatului particular de securitate al corporaţiei Replicon. Pe când acesta îl ducea în zbor spre cartierul general din Rockville al Repliconului, servi o băutură, înfiorându-se puţin la impactul intuitiv cu paradigmele nerostite ale interiorului elicopterului. Tehnicile pe care le învăţase în tabăra de spionaj a zaibatseriei i se scurseră încet din circuitele reverberante, ca nişte flashback-uri psihotice. Sub impactul gravitaţiei, al aerului proaspăt şi al tapiseriei de pluş, secţiuni întregi ale personalităţii sale se descompuneau dintr-o dată.

Era la fel de dulce şi fluid ca miezul unui pepene putred. Aceasta era fluiditatea, lunecoasă ca grăsimea, desigur... Acţionând pe baza intuiţiei, îşi deschise valiza, scoase un pieptene mecanic dintr-o cutie de cosmetică şi-l porni cu unghia irizată a degetului mare de la mâna dreaptă. Vopseaua neagră din dinţii vibrând ai pieptenului îi estompă şi-i întunecă coafura albastră din zaibatserie.

Deconectă minusculul jack care era cuplat la nervul auditiv al urechii sale drepte şi-şi desprinse cercelul computer. Fredonând pentru sine ca să umple pauzele din şoapta acestuia, deschise o cuite plată capsată în interiorul valizei şi reaşeză cercelul minicomp în adâncitura sa capitonată. În cutie erau alte şapte, mici globuri-bijuterii înţesate cu circuite microminiaturizate, pline ochi cu software avansat. Conectă unul nou şi îl atârnă de lobul său palid, găurit. Acesta îi şopti despre capacităţile sale, în caz că uitase. Ascultă doar pe jumătate atent.

Elicopterul ateriză pe emblema Replicon de pe acoperişul cartierului general al securităţii, o clădire cu patru etaje. Strigoiul merse

până la lift. Îşi smulse o bucăţică de piele de lângă colţul unghiei şi o aruncă în fanta adâncită a unui analizor pentru biopsie, apoi se legănă înainte şi înapoi pe tocurile sale noi, curate, rânjind în timp ce era cântărit şi scanat şi măsurat de camere video şi sonar.

Uşa liftului se deschise lunecând. Păşi înăutru, privind degajat înainte, fericit ca o umbră. Uşa se deschise din nou, iar el merse de-a lungul unui hol cu lambriuri somptuoase şi intră în birourile şefului securităţii Replicon.

Îi dădu scrisorile sale de recomandare secretarului şi se legănă pe călcâie în timp ce tânărul le introducea în computerul său desktop. Strigoiul clipi din ochii înguşti, verzi; muzica siropoasă a corporaţiei îi intra prin toţi porii, ca o baie fierbinte.

Înăuntru, şeful securităţii era numai păr gris-fer şi riduri bronzate şi dinţi mari de ceramică. Strigoiul luă loc şi se înmuie precum ceara în timp ce vibraţiile bărbatului se revărsau asupra lui. Bărbatul deborda de ambiţie şi corupţie, ca un butoi ruginit cu deşeuri chimice.

— Bine ai venit la Rockville, Eugene.

— Vă mulţumesc, domnule, zise strigoiul. Se îndreptă, preluând coloratura de animal de pradă a bărbatului. E o plăcere.

Şeful securităţii se uită alene la un ecran de date cu paravan.

— Vii cu foarte bune recomandaţii, Eugene. Am aici date asupra a două dintre operaţiunile tale pentru alţi membri ai Sintezei. În cazul pirateriei de femei din Amsterdam ai rezistat sub o presiune care ar fi distrus un operator normal.

— Am fost primul din casă, zise strigoiul, zâmbind cu sinceritate. Nu-şi amintea nimic despre cazul din Amsterdam. Totul fusese dat deoparte, şters de Văl. Strigoiul se uită placid la o tapiserie japoneză kakemono, de pe perete.

— Noi, aici, la Replicon, nu solicităm des ajutorul aparatului vostru de zaibatserii, spuse şeful. Dar cartelului nostru i-a fost delegată o operaţie foarte specială de către consiliul coordonator al Sintezei. Deşi nu eşti un membru al Sintezei, pregătirea ta avansată din zaibatserie este crucială pentru succesul misiunii.

Strigoiul zâmbi cu blândeţe, legănându-şi bombeul pantofului ornamentat. Discuţiile despre loialităţi şi ideologii îl plictiseau. Îi păsa foarte puţin de Sinteză şi de eforturile ambiţioase ale acesteia pentru unirea planetei sub o reţea cibernetico-economică.

Chiar şi sentimentele sale cu privire la zaibatseriile natale nu erau aşa de "patriotice", ci genul de consideraţie caldă pe care un vierme o simte pentru miezul unui măr. Aşteptă ca bărbatul să ajungă la subiect, ştiind că cercelul său computer putea reproduce conversaţia dacă lui îi scăpa ceva.

Şeful se jucă cu un stylus electronic, rezemându-se de speteaza scaunului său.

— Pentru noi nu a fost uşor, zise el, să înfruntăm clocotul anilor postindustriali, să privim un brain-drain necontenit către fabricile orbitale, în timp ce suprapopulaţia şi poluarea distrugeau planeta. Acum descoperim că nici măcar nu mai putem lipi bucăţile la loc fără ajutor de la voi, orbitalii. Sper că poţi aprecia poziţia noastră.

— Perfect, spuse strigoiul. Folosind pregătirea sa din zaibatserie şi avantajele Vălului, nu era deloc greu să se pună în pielea omului şi să vadă prin ochii lui. Nu prea îi plăcea, dar nu era dificil.

— Acum lucrurile se liniştesc, de când majoritatea grupurilor celor mai trăznite s-au omorît unul câte unul ori au emigrat în spaţiu. Pământul nu-şi poate permite varietatea culturală pe care o aveţi în oraşele-state de pe orbită. Pământul trebuie să-şi unească resursele rămase sub egida Sintezei. Războaiele convenţionale s-au terminat, o dată pentru totdeauna. Acum suntem confruntaţi cu un război al stărilor de spirit.

Şeful începu să mâzgălească absent cu light-pen-ul pe un ecran video convenabil.

— Una este să ai de-a face cu grupuri criminale, precum piraţii de femei şi, cu totul altceva, să te confrunţi cu acele, ă, culturi şi secte care refuză deschis să se alăture Sintezei. De când cu reducerile de populaţie din anii 2000, secţiuni mari ale lumii subdezvoltate s-au oprit din creştere... Asta e valabil în special pentru America Centrală, la sud de Republica Populară Mexic. Acolo suntem puşi în faţa unui cult disident care-şi spune Renaşterea Maya. Noi, Sinteticii, ne confruntăm cu o structură mentală, culturală, ceea ce aparatul tău, Eugene, ar numi o paradigmă,

care este direct opusă faţă de tot ceea ce uneşte Sinteza. Dacă vom putea opri acest grup înainte să se solidifice, totul va fi bine. Dar dacă influenţa lor continuă să se răspândească, aceasta ar putea provoca reacţia militară a unora din Sinteză. Şi dacă vom fi forţaţi să recurgem la arme, propria noastră alianţă fragilă se va destrăma la încheieturi. Nu ne putem permite remilitarizarea, Eugene. Nu ne putem permite aceste suspiciuni. Avem nevoie de tot ce ne-a rămas pentru a continua să ne luptăm cu dezastrul ecologic. Mările tot mai sunt în creştere.

Strigoiul încuviinţă.

— Vreţi să-i destabilizez. Să le fac paradigma imposibil de susţinut. Să provoc genul de disonanţă cognitivă care-i va face să se năruie din interior.

— Da, spuse şeful. Eşti un agent experimentat. Sfâşie-i.

Strigoiul zise cu delicateţe:

— Dacă găsesc că e necesară folosirea unor arme interzise?

Şeful păli, dar strânse din dinţi şi spuse vitejeşte:

— Replicon nu trebuie să fie implicată.

I-au trebuit patru zile micului Zeppelin cu energie solară pentru a se deplasa, plutind şi zumzăind, de la canalele din Washington, D.C., până la întinsul Golf Honduras. Strigoiul călătorea singur, într-un zbor secret. Petrecu cea mai mare parte a călătoriei într-o stare de semiparalizie, cu şoapta constantă a computerului său ţinând locul gândirii conştiente.

În cele din urmă, programarea Zep-ului îl duse într-o zonă cenuşie, mlăştinoasă, de pădure tropicală mărginită de valuri, lângă docul din Noul Belize. Strigoiul fu coborît cu cablul pe un petic de teren solid, în apropierea pământului răscolit al docurilor. Flutură mâna cu voioşie către membrii echipajului unei goelete cu trei catarge, care fuseseră deranjaţi din siesta lor de după-amiază de sosirea lui aproape silenţioasă.

Era bine să vadă oameni din nou. Patru zile doar în tovărăşia sinelui său fragmentar îl făcuseră pe strigoi nerăbdător şi dornic de companie.

Era o căldură sufocantă. Pe doc se coceau banane parfumate, în lăzi de lemn.

Noul Belize era un orăşel trist. Părintele său, Vechiul Belize, era scufundat undeva, la câteva mile în largul Mării Caraibelor, iar Noul Belize fusese încropit grabnic, din rămăşiţe. Centrul oraşului era unul dintre geodromurile prefabricate, pe care Sinteza le folosea drept cartiere generale în concesiunile sale colective. Restul oraşului, chiar şi biserica, se ţineau de marginea domului precum colibele sătenilor împrejurul unei fortăreţe medievale. Când şi dacă mările aveau să se înalţe mai mult, domul avea să fie mutat cu uşurinţă, iar structurile băştinaşe aveau să se înece împreună cu tot restul.

Cu excepţia câinilor şi muştelor sale, oraşul dormea. Strigoiul îşi croi drum prin glod până la o stradă cu hârtoape, pavată cu bârne aduse de valuri. O amerindiană într-un şal jegos îl privi din dugheana ei de măcelărie, aflată lângă una din ecluzele domului. Mătura muştele de pe o carcasă de porc suspendată, folosind un evantai din frunze de palmier şi, în timp ce ochii lui se întâlniră cu ai ei, strigoiul simţi o străfulgerare paradigmatică a mizeriei şi ignoranţei ei amorţite, ca şi când ar fi călcat pe un ţipar electric. Era o senzaţie stranie şi intensă, iar durerea ei buimacă nu însemna absolut nimic pentru el, cu excepţia noutăţii acesteia; de fapt, cu greu se putea abţine să nu sară peste tejgheaua ei murdară şi să n-o îmbrăţişeze. Vroia să-şi strecoare mâinile în sus pe sub bluza ei lungă, de bumbac şi să-şi vâre limba îi gura ei zbârcită; vroia *să se bage pe sub pielea ei* şi s-o jupoaie ca pe-o piele de şarpe... Uau! Se scutură şi intră în ecluză.

Înăuntru era miros de Sinteză, comprimat şi acru ca aerul dintr-un clopot de imersiune. Nu era un dom mare, însă pentru administrarea modernă a informaţiei nu era necesar mult spaţiu. Parterul domului era împărţit neglijent în birouri cu obişnuitele tastaturi, decodoare de voce, traductoare, ecrane video şi canale-com pentru sateliţi şi poştă electronică. Membrii personalului mâncau şi dormeau la etaj. În această staţie anume, majoritatea lor erau japonezi.

Strigoiul îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-l întrebă în japoneză pe un secretar unde l-ar putea găsi pe dr. Emilio Flores.

Flores conducea o clinică medicală semi-independentă care scăpase în mod suspect de controlul Sintezei. Strigoiul se văzu forţat să ia loc în sala de aşteptare a doctorului, unde jucă străvechi jocuri video pe ecranul unui display vechi, boţit.

Flores avea o numeroasă clientelă de oameni schilozi, şchiopi, bolnavi şi în putrefacţie. Aceşti belizeni păreau uluiţi de dom şi se mişcau cu mare grijă, ca şi când se temeau că ar putea sparge pereţii sau podeaua. Strigoiul îi găsi extrem de interesanţi. Le studie infirmităţile - în cea mai mare parte boli de piele, febre şi infestaţii cu paraziţi, plus un pospai de răni infecte şi fracturi - cu un ochi analitic. Nu mai văzuse niciodată oameni atât de bolnavi. Încercă să-i farmece cu expertiza sa la jocurile video, dar ei preferau să murmure între ei în engleză patois sau să stea ghemuiţi şi tremurând în aerul condiţionat.

În cele din urmă, strigoiului i se permise să-l vadă pe doctor. Flores era un hispanic scund, cu început de chelie, îmbrăcat cu un costum alb tradiţional, de doctor. Îl privi pe strigoi din cap până în picioare.

— Oh, zise el. Boala dumitale, tinere, este una pe care am mai văzut-o. Vrei să călătoreşti. Către interior.

— Da, spuse strigoiul. Spre Tikal.

— Ia loc.

Se aşezară. În spatele scaunului lui Flores stătea un rezonator nuclear magnetic, ticăind şi clipind de unul singur.

— Lasă-mă să ghicesc, zise doctorul, împreunându-şi degetele. Lumea ţi se pare o fundătură, tinere. Nu ai putut obţine titlul sau căpăta pregătirea pentru a emigra în zaibatserii. Şi nu poţi suporta să-ţi iroseşti viaţa curăţând o lume pe care strămoşii tăi au devastat-o. Te temi de o viaţă sub călcâiul uriaşelor carteluri şi corporaţii care-ţi înfometează sufletul pentru a-şi umple buzunarele. Tânjeşti după o viaţă mai simplă. O viaţă a spiritului.

— Da, domnule.

— Am aici cele necesare pentru a-ţi schimba culoarea părului şi a pielii. Pot chiar să procur proviziile care-ţi vor da o şansă decentă să traversezi jungla. Ai banii care trebuie?

— Da, domnule. La o bancă din Zürich.

Strigoiul scoase o carte de credit. Flores introduse cartea într-o fantă de desktop, studie afişajul şi încuviinţă.

— N-am să te amăgesc, tinere. Viaţa printre Maya este aspră, în special la început. Au să te sfărâmă şi să te remodeleze exact cum vor. În secolul trecut zona aceasta a căzut în mâinile Sfinţilor Prădători. Unele dintre bolile dezlănţuite de Prădători sunt active încă aici. Renaşterea este moştenitoarea fanatismului Prădătorilor. Şi ei sunt ucigaşi.

Strigoiul ridică din umeri.

— Nu mă tem.

— Urăsc omorul, spuse doctorul. Totuşi, Maya sunt cel puţin oneşti în privinţa asta, în timp ce politica de costuri-beneficii a Sinteticilor a transformat întreaga populaţie locală în pradă. Sinteticii nu vor să-mi ofere nici un fel de fonduri pentru a prelungi vieţile aşa-numitelor tipuri inapte de supravieţuire. Aşa încât îmi compromit onoarea acceptând banii dezertorilor Sintetici şi-mi finanţez lucrările de caritate prin trădare. Sunt mexican, dar mi-am învăţat profesia la o universitate Replicon.

Strigoiul era surprins. Nu ştiuse că mai exista încă o "naţiune" mexicană. Se întrebă cine era posesorul guvernului ei.

Pregătirile luară opt zile. Maşinile clinicii, sub îndrumarea simbolică a lui Flores, colorară pielea şi irişii strigoiului şi-i remodelară pliurile dimprejurul ochilor. Îl vaccinară împotriva versiunilor locale şi artificial introduse ale malariei, febrei galbene, tifosului şi febrei denga. Îi introduseră în intestin noi forme de bacterii pentru a evita dizenteria şi-l vaccinară pentru a preveni reacţiile alergice la inevitabilele muşcături de purici, căpuşe, purici de nisip şi, cei mai răi dintre toţi, viermii-sfredel.

Când veni vremea să-şi ia rămas bun de la doctor, strigoiul izbucni în lacrimi. Pe când îşi ştergea ochii, se apăsă tare pe pometul stâng. În cap îi răsună un clinchet şi cavitatea sinusului său stâng începu să se golească. Cu grijă, dar în mod discret, prinse în batistă lichidul ce se scurgea. Când dădură mâna la despărţire, apăsă pânza udă pe pielea goală a încheieturii doctorului. Lăsă batista pe biroul lui Flores.

La ora când strigoiul şi catârii săi trecuseră de câmpurile cu porumb şi intrau în

junglă, toxinele schizofrenice îşi făcuseră efectul şi mintea doctorului se sfărâmase ca o vază izbită.

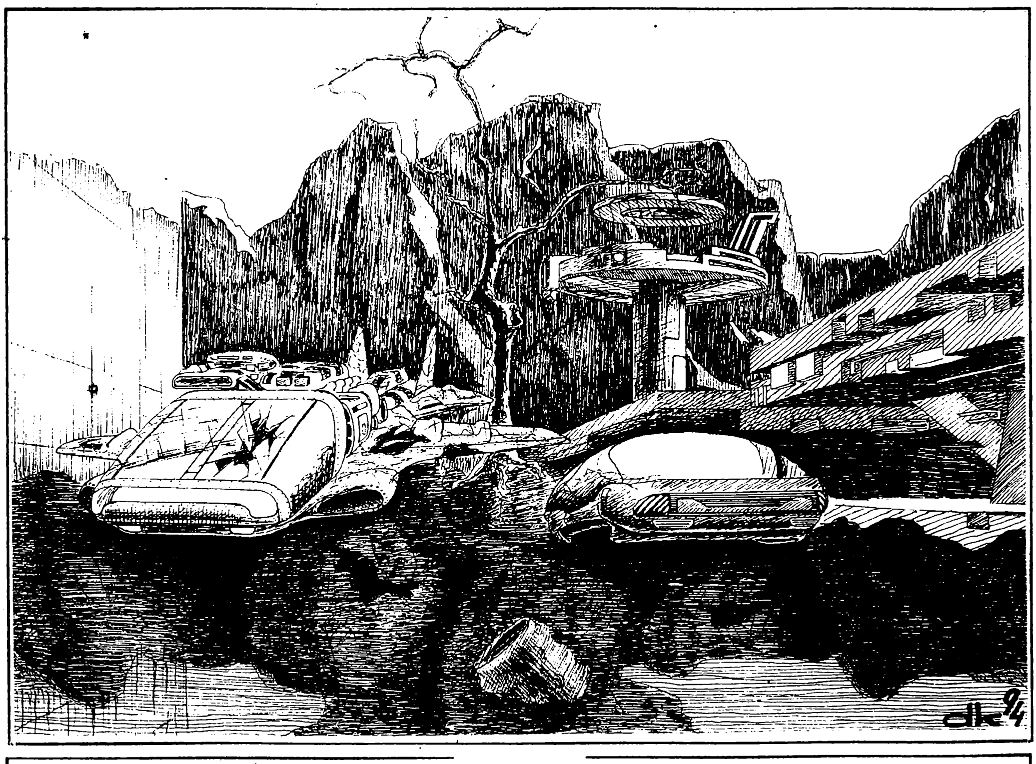
Jungla din câmpia Guatemalei nu era un loc îmbietor pentru un orbital. Era o junglă vastă, perfidă, de ierburi dezlănţuite care cunoşteau omul de multă vreme. În secolul al doisprezecelea fusese incendiată pentru a face loc ogoarelor irigate ale mayaşilor veritabili. În secolele douăzeci şi douăzeci şi unu, făcuse cunoştinţă cu logica sinistră a buldozerelor, aruncătoarelor de flăcări, defolianţilor şi pesticidelor. De fiecare dată, după moartea opresorilor săi, revenise în salturi, mai hidoasă şi mai disperată decât înainte.

Jungla fusese împânzită, odinioară, de poteci de pădurari şi chicleros, care căutau mahon şi arbori de cauciuc pentru piaţa internaţională. Acum nu mai existau asemenea poteci, pentru că nu mai rămăseseră asemenea arbori.

Aceasta nu era pădurea virgină. Era un artefact omenesc, precum înghiţitorii de dioxid de carbon, modificaţi genetic, care stăteau pe rânduri industriale în pădurile Sintetice din Europa şi America de Nord. Aceşti copaci erau trepăduşii unei societăţi ecologice şi dezorganizate: mărăcini, mesquite, palmieri, liane căţărătoare. Înghiţiseră oraşe întregi, în unele locuri chiar rafinării întregi. Populaţii excesive de papagali şi maimuţe, lipsite de duşmanii lor naturali, făceau mizerabile nopţile.

Strigoiul îşi verifica permanent prin satelit poziţia şi nu era deloc în pericol să rătăcească drumul. Nu se distra defel. Lichidarea filantropului potlogar fusese prea uşoară ca să se bucure de ea. Destinaţia lui era sinistra hacienda a milionarului american din secolul douăzeci, John Augustus Owens, acum cartier general al trustului mintal Maya.

Templele de stuc din vârfurile piramidelor Tikal erau vizibile printre vârfurile copacilor de la o distanţă de treizeci de mile. Strigoiul recunoscu aşezarea oraşului Renaşterii din fotografii din satelit. Călători până la lăsarea întunericului şi petrecu noaptea în biserica ruinată a unui sat înghiţit de junglă.

Desen de Alexandru Diculescu

Dimineaţa îşi ucise cei doi catâri şi porni pe jos.

Jungla de lângă Tikal era plină de potecile vânătorilor. La o milă de oraş pe strigoi îl capturară două santinele înarmate cu ghioage ţintuite cu obsidian şi puşti automate, de la sfârşitul secolului al douăzecilea.

Gardienii săi erau prea înalţi pentru a fi Mayaşi veritabili. Probabil erau mai curând recruţi dinafară decât indienii guatemalezi băştinaşi, care alcătuiau baza populaţiei oraşului. Vorbeau doar limba maya, amestecată cu spaniolă stâlcită. Cu ajutorul computerului său, strigoiul începu cu înverşunare să absoarbă limbajul, protestând între timp, pe un ton plângăreţ, în engleză. Vălul îi oferea talent pentru limbi. Deja învăţase şi uitase peste o duzină.

Îi legară braţele la spate şi-l căutară de arme, dar nu-l vătămară în nici un fel. Cei ce-l luaseră în captivitate merseră printr-un complex suburban de case cu acoperiş din stuf, câmpuri de porumb şi mici grădini. Curcanii bolboroseau şi scurmau. Îl predară teocraţilor dintr-un birou de lemn decorat, la baza uneia din piramidele secundare.

Acolo îl interogă un preot, care lăsă deoparte o diademă şi un ac de buze din jad pentru a simula grijulia lipsă de culoare a unui birocrat. Engleza preotului era excelentă, iar manierele sale aveau acea distanţare înrădăcinată şi asumare degajată a puterii depline pe care numai o familiarizare îndelungată cu structurile de putere, la scară industrială, le putea produce. Strigoiul trecu uşor la reacţiile aşteptate. Cu succes imediat, poză în dezertor al Sintezei, în căutarea aşa-numitelor “valori umane” pe care Sinteza şi zaibatseriile le eliminaseră ca învechite.

Îl escortară în susul treptelor din calcar ale piramidei şi-l încarcerară aproape de vârf, într-o celulă de piatră, mică, dar aerisită. I se spuse că integrarea sa în societatea Maya avea să vină doar când se va fi golit de vechile neadevăruri şi va fi purificat şi renăscut. Între timp aveau să-l înveţe limba. Îl sfătuiră să privească viaţa zilnică a oraşului şi să aştepte o viziune.

Ferestrele zăbrelite ale celulei ofereau o vedere splendidă a Tikalului. În fiecare zi erau oficiate ceremonii pe cea mai mare piramidă-templu; preoţii urcau ca nişte somnambuli treptele abrupte ale acesteia, şi cazanele de piatră trimiteau fuioare negre de fum care se ridicau spre cerul guatemalez nemilos. Tikal avea aproape 50 000 de locuitori, un număr enorm pentru un oraş preindustrial.

În zori, apa licărea într-un rezervor de calcar, săpat manual, din estul oraşului. În amurg soarele apunea în junglă, dincolo de o fântână sacră, sau puţ pentru sacrificii. La vreo sută de metri de fântână era o piramidă de piatră, mică dar ornamentată, păzită îndeaproape de bărbaţi cu puşti, care fusese înălţată deasupra adăpostului antiaerian al milionarului american, Owens. Când strigoiul întindea gâtul şi se uita printre gratiile de piatră, vedea cum intră şi ies de acolo preoţii de cel mai înalt rang ai oraşului.

Celula începu să acţioneze asupra lui din prima zi. Combinaţia pregătirii sale de strigoi, a Vălului şi a computerului său îl protejară, dar observă tehnicile cu interes. În timpul zilei era asaltat cu rafale ocazionale de subsonice, care erau invizibile şi se împlântau direct în sistemul nervos, provocând dezorientare şi spaimă. Noaptea, difuzoare ascunse foloseau tehnici hipnagogice de îndoctrinare, cu apogeul în preajma orei 3 A.M., când rezistenţa bioritmică era minimă. Dimineaţa şi seara, preoţii cântau tare în vârful templului, folosind o repetiţie gen mantra, veche ca însăşi omenirea. Combinat cu blânda izolare senzorială a camerei, efectul ei era puternic. După două săptămâni de astfel de tratament, strigoiul se pomeni cântându-şi tare lecţiile de limbă, cu o uşurinţă ce părea magică.

În cea de-a treia săptămână, începură să-i pună droguri în mâncare. Când lucrurile porniră să treneze şi să se şabloneze, cam la două ore după prânz, strigoiul îşi dădu seama că nu înfrunta obişnuitul fior vibratil al subsonicelor, ci o puternică doză de psilocibin. Psihedelicele nu erau drogurile preferate ale strigoiului, dar suportă doza fără multă dificultate. Peyota din ziua următoare a fost considerabil mai dură - îi simţea gustul amar al alcaloizilor în tortillas şi în fasolea neagră - dar mâncă tot, oricum, bănuind că ceea ce-i intra şi ieşea din corp era supravegheat. Ziua se scurse cu greutate, spasmele de greaţă alternând cu stările de exaltare, care-l făceau să simtă că din pori îi sângerau ghimpi.

Transa slăbi după apusul soarelui, când oraşul se adună la lumina torţelor, pentru a privi două tinere în robe albe plonjând, fără teamă, de pe un catafalc de piatră, în adâncurile reci, verzi, ale puţului sacru. Aproape că simţi gustul apei îngheţate, verzi, calcaroase, în propria sa gură, pe când fetele drogate se înecau în tăcere.

În a patra şi a cincea săptămână, dieta sa de psihedelice autohtone a fost diminuată. I se făcu acomodarea printr-un tur al oraşului, sub escorta a două tinere preotese, care aveau, aparent, vârsta lui. Îi suplimentară lecţiile subliminale de limbă şi începură să-l iniţieze în teologia, grijuliu construită, a Renaşterii Maya. De acum, un om normal ar fi fost suficient de pulverizat pentru a se agăţa de ele ca un copil. Fusese o încercare grea, chiar şi pentru un strigoi şi, uneori, trebuia să lupte împotriva pornirii de a sfâşia în bucăţi amândouă preotesele, ca pe o pereche de mandarine.

La jumătatea celei de-a doua luni, îl puseră la muncă, de probă, pe câmpurile de porumb şi-i permiseră să doarmă într-un hamac, într-o casă cu acoperiş de stuf. Împărţea coliba cu alţi doi recruţi, care se luptau să-şi reintegreze psihicurile sfărâmate, conform cu liniile culturale aprobate. Strigoiului nu-i plăcea să fie închis cu ei; erau atât de zdrobiţi încât, pentru ei, nu mai rămăsese nimic pe baza căruia să se restabilească.

Era tentat să se furişeze afară noaptea, să prindă în ambuscadă câţiva preoţi şi să-i rupă în bucăţi, numai pentru a porni un şuvoi sănătos de paranoia dezintegratoare, dar aşteptă momentul potrivit. Era o misiune dificilă. Faptul că elita puterii consuma droguri, îi obişnuise cu stările psihotomimetice, iar dacă-şi folosea prematur armele schizofrenice implantate, putea chiar să consolideze paradigma locală. În loc de asta, începu să plănuiască un asalt asupra buncărului milionarului. Probabil, cea mai mare parte din arsenalul sfinţilor Prădători, era încă intactă: culturi de germeni ai ciumei, agenţi chimici, poate chiar un cap nuclear sau două, proprietate particulară. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai tentat să omoare, pur şi simplu, întreaga colonie. L-ar fi scutit de o mulţime de regrete.

În următoarea noapte cu lună plină, i se permise să asiste la un sacrificiu. Anotimpul ploios se lăsa aşteptat şi era necesar ca zeii ploii să fie îndùplecaţi cu moartea a patru copii. Copiii erau drogaţi cu ciuperci şi împodobiţi cu cremene şi jad şi robe cu broderii groase. Li se suflă piper în ochi, pentru a evoca stropii de ploaie prin magie şi îi escortară până la marginea catafalcului. Tobele şi flautele şi o litanie cântată, se combinară cu lumina lunii şi a torţelor, pentru a proiecta o ambianţă intens hipnotică asupra

DRUMUL CEL MAI SCURT CĂTRE INFORMAŢIE

RADIO DELTA

Bucureşti, Ploieşti şi Valea Prahovei

93,5 FM

FM 93,5 MHz

RADIO ΔELTA

O GAMĂ COMPLETĂ DE SERVICII PROMOŢIONALE

TEL. (01) 631 73 89 *** FAX (01) 311 34 32

CONSTANŢA * BRAŞOV * GALAŢI * BUZĂU * RM. VÂLCEA * ORADEA * FOCŞANI

credincioşilor. Aerul duhnea a tămâie de copál, iar pentru simţurile empatice ale strigoiului, mirosul părea gros ca untul. Se lăsă absorbit în mulţime şi era o senzaţie minunată. Era prima dată când se distra, după secole.

O preoteasă de rang înalt, lestată cu brăţări şi o diademă cu pene ridicate, păşi încet de-a lungul rândurilor din faţă ale mulţimii, împărţind polonice de balche fermentat, dintr-un ulcior. Strigoiul înaintă cu paşi mărunţi să-şi ia partea.

Preoteasa avea ceva foarte ciudat. La început, crezu că era doar năucită de psihedelice, însă ochii ei erau limpezi. Îi întinse polonicul să soarbă, iar când degetele lui le atinseră pe ale ei, ea îl privi în faţă şi ţipă.

Deodată ştiu ce era în neregulă.

— Eugenia! icni.

Preoteasa era un alt strigoi.

Sări la el. În tehnicile de luptă corp la corp ale strigoilor, nu era nimic elegant. Artele marţiale, cu accentul lor pe calm şi control, nu mergeau pentru operatori, care de la bun început erau doar parţial conştienţi. În schimb, condiţionarea înrădăcinată îi transforma, pur şi simplu, în maniaci înnebuniţi de adrenalină, care strigau şi zgâriau, insensibili la durere.

Strigoiul simţi cum în el se ridica isteria ucigaşă. Să stea pe loc şi să lupte era moarte sigură; singura lui speranţă era să fugă în mulţime. Dar, în timp ce para atacul femeii, mâini puternice îl înhăţau deja. Rânjind, se smulse din strânsoare, rotindu-se către buza ghizdurilor late ale puţului sacru, apoi se întoarse şi privi: torţe, spaimă urâtă, o faţă înnebunită, penele războinicilor apropiindu-se, sunetul puştilor automate, nici un răgaz pentru o decizie raţională. Pură intuiţie, atunci. Se întoarse şi se aruncă cu capul înainte, în bezna largă, jilavă, goală, a puţului sacru.

Apa îi provocă un şoc puternic. Pluti pe spate, frecându-şi faţa pentru a îndepărta usturimea impactului. Apa era împânzită cu filamente de alge. Un peşte îi ciuguli piciorul gol, pe sub roba de bumbac. Ştia mult prea bine ce mânca peştele. Se uită la pereţii puţului. Nici o speranţă - erau netezi ca sticla, atât de netezi de parcă ar fi fost topiţi cu laseri, sau calcinaţi de o sferă de foc nuclear.

Trecu timpul. O formă albă se prăvăli, izbind apa cu pântecul, cu un plesnet mortal. Sacrificau copiii.

Ceva îi înhăţă piciorul şi-l trase la fund.

Nasul i se umplu cu apă. Era prea ocupat cu înecul, ca să lupte pentru a se elibera. Simţi că e târît jos, în negură. Apa îi arse plămânii şi strigoiul leşină.

Se trezi într-o cămaşă de forţă şi privi în sus, la un tavan de un alb lăptos, antiseptic. Era într-un pat de spital. Mută capul pe pernă şi-şi dădu seama că scalpul îi fusese ras.

În stânga sa, un monitor străvechi îi înregistra pulsul şi respiraţia. Se simţea groaznic. Aşteptă să-i şoptească ceva computerul şi îşi dădu seama că acesta dispăruse. În loc să-i resimtă pierderea totuşi, se simţea, cumva, respingător de *întreg*. Creierul îi dădea aceeaşi senzaţie ca un stomac prea plin.

Dinspre dreapta auzea o respiraţie slabă, hârâită. Întoarse capul ca să privească. Întins pe un pat hidraulic, se afla un bătrân dezbrăcat, zbârcit, cuplat la un complex-meduză de maşinării pentru menţinerea vieţii. Câteva şuviţe de păr decolorat atârnau de ţeasta cu pete de bătrâneţe a moşneagului, iar faţa lui scofâlcită, cu nas ascuţit, avea expresia unei cruzimi de mult uitate... O EEG înregistra câteva zvâcniri de unde delta, comatoase, din cerebel. Era John Augustus Owens.

Sunetul de sandale pe piatră. Era strigoaica.

— Bine ai venit la Hacienda Maya, Eugene.

Se mişcă uşor în cămaşa de forţă, încercând să-i recepteze vibraţiile. Era ca şi când ar fi încercat să înoate în aer. Cu panică crescândă, îşi dădu seama că empatia sa paradigmatică dispăruse.

— Ce naiba...

— Eşti întreg din nou, Eugene. Îţi dă o senzaţie stranie, nu-i aşa? După toţi aceşti ani, cât ai fost maidanul de gunoaie al sentimentelor altor oameni? Mai poţi să-ţi aminteşti adevăratul tău nume? Acesta este un prim pas important. Încearcă.

— Eşti o trădătoare.

Ţeasta îi cântărea zece tone. Căzu înapoi pe pernă, simţindu-se prea prost ca să-şi

regrete măcar imprudenţa. Resturile zdrenţuite ale pregătirii sale de strigoi îi spuseră că ar trebui s-o flateze...

— Numele meu adevărat, spuse ea cu precizie, era Anatotya Zhukova şi am fost condamnată la educaţie corectivă de către Zaibatseria Populară Brejnevograd... Şi tu ai fost un disident sau un fel de aşa-zis criminal, înainte ca Vălul să-ţi răpească personalitatea. Majoritatea oamenilor noştri cheie, de aici, sunt de pe orbită, Eugene. Nu suntem pământeni proşti, cum ai fost făcut să crezi. Oricum, cine te-a angajat? Corporaţia Yamato? Fleisher S.A.?

— Nu-ţi irosi timpul.

Ea zâmbi.

— Ai să-ţi revii. Acum eşti om, iar Renaşterea Maya este cea mai mare speranţă a omenirii. Priveşte.

Ridică un balon de sticlă. În interiorul acestuia, ceva asemănător unei pelicule tulburi,, cu filamente, plutea încet într-o plasmă gălbuie. Părea că freamătă.

— Ţi-am scos asta din cap, Eugene.

— Vălul, strigă el.

— Da, Vălul. Dumnezeu ştie de cât timp stătea deasupra cortexului tău, sfărâmându-te, menţinându-te fluid. Răpindu-ţi personalitatea. Nu erai cu nimic mai bun decât un psihopat în hamuri.

Închise ochii, înmărmurit.

— Noi, aici, înţelegem tehnologia vălului, Eugene, zise ea. O folosim noi înşine, uneori, pe victimele de sacrificiu. Se pot ivi din puţ, atinse de zei. Refractari transformaţi prin miracol divin în sfinţi. Se potriveşte bine cu vechea tradiţie mayaşă a trepanaţiei; un triumf al ingineriei sociale, într-adevăr. Oamenii de aici sunt foarte competenţi. Au reuşit să mă captureze fără să ştie altceva decât zvonuri despre organizaţia strigoilor.

— Ai încercat să-i lichidezi?

— Da. M-au prins vie şi m-au câştigat de partea lor. Şi chiar fără Văl mi-a rămas suficientă sensibilitate ca să recunosc un strigoi când îl văd.

Zâmbi din nou.

— Simulam nebunia când te-am atacat. Ştiam doar că trebuie să fii oprit cu orice preţ.

— Puteam să te sfâşii în bucăţi.

— Atunci, da. Însă acum ţi-ai pierdut starea maniacală, iar noi ţi-am distrus armele implantate. Bacterii clonate în sinusuri, producând toxine schizofrenice. Glande sudoripare modificate, din care se scurgeau hormoni emoţionali. Urât! Dar acum eşti în siguranţă. Nu eşti nimic mai mult sau mai puţin, decât o fiinţă omenească normală.

Îşi examină starea interioară. Îşi simţea creierul ca al unui dinozaur.

— Oamenii chiar aşa se simt?

Ea îl mângâie pe obraz.

— N-ai început să simţi. Aşteaptă să trăieşti cu noi o vreme, să vezi planurile pe care le-am făcut, după cele mai bune tradiţii ale Sfinţilor Prădători...

Se uită cu veneraţie la cadavrul în care pompau maşini, din partea cealaltă a camerei.

— Suprapopulaţia, Eugene - asta ne-a ruinat. Sfinţii Prădători au luat asupra lor efortul moral al genocidului. Acum Renascentiştii au răspuns provocării de a construi o societate stabilă - fără tehnologia dezumanizantă care, întotdeauna, inevitabil, a fost întoarsă împotriva noastră. Mayaşii aveau o idee bună - o civilizaţie a stabilităţii sociale, comuniunea extactică cu zeităţile şi o apreciere fremă a ieftinităţii vieţii omeneşti. Ei, pur şi simplu, nu mergeau suficient de departe. Nu omorau destui oameni pentru a-şi ţine populaţia sub control. Cu câteva mici schimbări în teologia Maya, am adus întregul sistem în echilibru. E un echilibru care-i va supravieţui Sintezei secole de-a rândul.

— Crezi că primitivii înarmaţi cu cuţite de piatră pot triumfa asupra lumii industrializate?

Ea îi aruncă o privire plină de milă.

— Nu fi naiv. Locul industriei este, de fapt, în spaţiu, unde e loc şi sunt materii prime, nu într-o biosferă. Deja zaibatseriile au ani întregi de avans faţă de Pământ, în fiecare domeniu major. Cartelurile industriale ale Pământuluisunt aţa de secătuite de energie şi resurse, încercând să cureţe mizeria pe care au moştenit-o, încât nici măcar nu-şi pot face să funcţioneze propriul spionaj industrial. Şi elita Renaşterii Maya este înarmată până în dinţi cu arsenalul şi moştenirea spirituală a Sfinţilor Prădători. John Augustus Owens a săpat Puţul din Tikal cu o bombă cu neutroni de mică putere. Şi avem depozite cu gaz pentru nervi, din secolul douăzeci, pe care l-am putea introduce prin contrabandă, dacă am

vrea, în Washington, sau Kyoto, sau Kiev... Nu, atât timp cât există elita, Sinteticii nu pot îndrăzni să ne atace direct - iar noi intenţionăm să continuăm protejarea acestei societăţi, până când rivalii ei vor fi goniţi în spaţiu, unde le e locul. Iar acum tu şi cu mine, împreună, putem înlătura ameninţarea atacului paradigmatic.

— Vor veni altele, zise el.

— Am cooptat fiecare atac declanşat împotriva noastră. Oamenii vor să trăiască vieţi adevărate, Eugene - să simtă şi să respire şi să iubească şi să aibă valori simple, omeneşti. Vor să fie ceva mai mult decât muşte într-o plasă cibernetică. Vor ceva mai adevărat decât plăceri găunoase, în luxul unei lumi-conservă, aparţinând unui zaibatsu. Ascultă, Eugene. Sunt singura persoană căreia i s-a pus vreodată un Văl de strigoi şi apoi a revenit la omenie, la o viaţă gânditoare, simţitoare, veritabilă. Ne putem înţelege unul pe celălalt.

Strigoiul rumegă asta. Era înfricoşător şi bizar să gândească în mod raţional, de unul singur, fără un computer care să-l ajute la dirijarea fluxului conştiinţei. Nu-şi dăduse seama cât de rigidă şi dureroasă e gândirea. Greutatea conştiinţei sfărâmase puterile intuitive pe care le eliberase, odinioară, Vălul.

— Crezi că ne-am putea *înţelege* unul pe celălalt? spuse el, neîncrezător. Prin propriile puteri?

— Da! răspunse ea. Nu ştii ce mare nevoie am avut de asta!

Strigoiul se zvârcoli în cămaşa de forţă. În cap îi răsună un vuiet. Fragmente, pe jumătate înăbuşite, din mintea sa erau cuprinse de flăcări, precum jarul bătut de vânt, revenind la o viaţă incandescentă.

— Stai! strigă el. Stai!

Îşi aminti numele său şi, împreună cu acesta, cine era.

În interiorul cartierului general Replicon din Washington, zăpada se cernea peste plantele perene modificate. Şeful securităţii se rezemă de spătarul scaunului, jucându-se cu light-pen-ul.

— Te-ai schimbat, Eugene.

Strigoiul ridică din umeri.

— Te referi la piele? Organizaţia din zaibatserie se poate ocupa de asta. Forma asta a corpului mă plictiseşte de moarte, oricum.

— Nu, e altceva.

— Bineînţeles. Am fost jefuit de văl. Zâmbi larg. Să continui. Îndată ce trădătoarea şi cu mine am devenit amanţi, am putut descoperi amplasarea şi codurile gărzilor armamentului cu gaze neurale. Imediat după aceea, am simulat o urgenţă şi am dat drumul agenţilor chimici din buncărul etanş. Căutaseră cu toţii adăpost acolo, aşa încât propriul lor sistem de ventilaţie i-a distrus, cu excepţia a doi dintre ei. Pe aceştia doi i-am prins şi i-am împuşcat mai târziu, în aceeaşi noapte. Dacă ciborgul Owens a "murit" sau nu, e o problemă de definiţie.

— Ai câştigat încrederea femeii?

— Nu. Asta ar fi luat prea mult timp. Pur şi simplu, am torturat-o până când a cedat. Zâmbi iarăşi. Acum, Sinteza poate să se instaleze şi să domine populaţia Maya, aşa cum aţi face cu oricare altă cultură preindustrială. Câteva radiouri cu tranzistori vor dărâma întreaga structură firavă ca pe un castel din cărţi de joc.

— Ai mulţumirile noastre, zise şeful. Şi felicitările de la mine personal.

— Păstrează-le, spuse strigoiul. Îndată ce mă voi pierde iar în umbrele de sub Văl, voi uita toate astea, oricum. Voi uita că numele meu este Simpson. Voi uita că sunt criminalul răspunzător pentru explozia zaibatseriei Leyland şi moartea a 8 000 de orbitali. După oricare standarde, sunt un pericol mortal pentru societate, care merită pe deplin să fie distrus psihic.

Îl fixă pe bărbat cu un rânjet rece, controlat şi sălbatic.

— Şi îmi înfrunt propria distrugere fericit. Deoarece acum am văzut viaţa de pe amândouă părţile Vălului. Deoarece acum ştiu sigur ceea ce am bănuit întotdeauna. Să fii om, pur şi simplu nu e suficient de distractiv.

Traducere de:
Florin Pâtea

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE

PREMIUL COSMOS 2 000

(Le Prix Cosmos 2 000)

Şi-a luat numele de la libraria pariziană de science-fiction "Cosmos 2000", a cărei proprietară, Annick Béguin, sponsorizează premiul şi ai cărei clienţi (cei mai statornici dintre ei) au drept de vot în scrutinul anual ce decide atribuirea premiului.

Nu este singurul caz de acest fel. În Statele Unite, librăria "Forbidden Planet" (Planeta interzisă) sponsorizează Premiul Saturn (cel destinat cărţilor, nu cel omonim, mai cunoscut, destinat filmelor *SF, fantasy* şi *horror*). În Spania, librăria "Gilgamés" sponsorizează "Los premios Gilgamés de narrativa fantastica", editând şi o publicaţie cu acelaşi sumerian nume. Pe când şi la noi o librărie de acest fel, profilată ferm pe science-fiction, fantasy şi horror, aprovizionată prompt cu tot ce apare "pe profil" în România şi peste tot în lume, şi ai cărei clienţi, dacă tot plătesc, să aibă şi prerogativa de a vota anual "Premiul Nemira", să zicem?

Ca şi Premiul Apollo, Premiul Cosmos 2000 este un premiu nerestrictiv, "non-protecţionist", pentru care eligibili sunt nu numai autorii de limbă franceză, dar şi cei ne-francofoni: Premiul Cosmos 2000 se acordă "celui mai bun roman de science-fiction al anului, publicat oriunde în lume", aşadar fără a se stipula clauza de a fi fost tradus în limba franceză.

Această clauză intră însă în vigoare la acordarea premiului adiacent, *Le Prix Julia Verlanger*, subvenţionat şi atribuit în regim similar de către aceeaşi librărie pariziană şi materializat în suma de 5000 de franci francezi.

Premiul Cosmos 2000

1981/1982: *Shadrach in the Furnace* de Robert Silverberg

1982/1983: *L'Orbe et la roue* de Michel Jeury

1983/1984: *Radix* de A.A. Attanasio

1984/1985: *The Robots of Dawn* de Isaac Asimov

1985/1986: *Heretics of Dune* de Frank Herbert

1986/1987: *Phénix* de Bernard Simonay

1987/1988: *Speaker for the Dead* de Orson Scott Card

1988/1989: decalogia romanescă *Mission Earth* de L. Ron Hubbard

Premiul Julia Verlanger

1985/1986: *Le Jeu du monde* de Michel Jeury

Premiul pentru întreaga activitate: Stefan Wul

1986/1987: *Phénix* de Bernard Simonay

1987/1988: *Le Portrait du mal* de Graham Masterton

Date preluate din: *REGINALD'S SCIENCE FICTION AND FANTASY AWARDS. A Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners.* Second Edition, Revised and Expanded, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991.

A

		11	3	1	12	2		
13	9	14	5	2	12	15	8	16
		3	7	3	6	3		
4	3	1	5	4	12	3	10	16
	6	12	7	5	15	8	3	
		13	3	6	3	15		
11	5	7	2	5	17	7	3	15
		9	11	7	12	3		
		18	3	8	5	16		
	10	12	17	9	5	13	3	
16	7	15	16	2	12	3	10	16
	14	5	2	5	11	3	15	
		19	9	10	17	3		

B

JOCURI

Înlocuind cifrele cu litere, veţi obţine, pe verticala A - B, numele şi prenumele celui mai important scriitor român al genului Ştiinţifico-Fantastic, cărţile sale fiind traduse şi peste hotare (n. 1921 - d. 1991), iar pe orizontală, numele altor 13 scriitori români de SF.

Succes!

Vitrina literară

Editura **Litera**

Dorin Davidovici - *Zeiţa de oricalc*; 200 pag., 2200 lei. Reeditare (ediţia anterioară 1977, Ed.Albatros)

Editura **Nemira**

Brian Aldiss - *Greybeard*; 237 pag., 25oo lei. Un bun roman distopic, deşi de altă factură decât celebra *Sera*.

Poul Anderson - *Patrula timpului;* 221 pag., 2200 lei. Bănuiesc că nu mai e cazul să vă zic despre ce este vorba. In ciuda obişnuitelor mele reţineri vizavi de Anderson, vă recomand cartea de faţă.

Isaac Asimov - *Preludiul Fundaţiei;* 3700 lei. Reeditare (ediţia anterioară 1993, Ed.Nemira)

Dean Koontz - *Ucigaşi în numele Domnului;* 400 pag., 4000 lei.Horror.

Editura **Pandora**

Mihail Marinescu - *Aventurile lui Roby, robotul invizibil;* 120 pag., 950 lei. Măi copii, dacă n-o să fiţi cuminţi, asta v-aşteaptă!

Editura **RAO**

John Saul - *Creatura*; Ceva ce ar trebui să fie horror-SF şi care, spre profunda mea nemulţumire, prinde la public mai mult decât un scriitor cu adevărat "tare" (l-am numit pe Stephen King). Probabil că asta-i soarta românului: s-o tragă pe erzaţuri toată viaţa.

John Saul - *Protectorul*; 3200 lei. Horror.

Editura **Teora**

Roger Zelazny - *Drumul Iadului;* 128 pag., 1490 lei. Primul Zelazny care apare în România. Păcat că nu şi cel mai bun... Oricum, la vremea când a apărut, s-a tras şi un film "tare" după el. Poate c-o să mai fie şi vreun remake cu Arnold.

Editura **Trei iezi cucuieţi**

Eduard Jurist - *Oul lui Columb;* 238 pag.,3500 lei. Reeditare (ultima ediţie 1963, Editura Tineretului). Vedeţi şi voi...

Editura **?** (Scuze! Iar n-am reţinut...)

Stephen George - *Durerea*; 2800 lei. Horror.

Toma Ritner

RADIO TINERAMA
68,7 FM Stereo

Audiaţi săptămânal, luni, ora 21.00 emisiunea "SCIENCE-FICTION WORLD - Universul lumilor SF", realizată şi prezentată de Alin Gălăţescu.

RADIO CAMPUS ROMÂNIA Buzău - 98.0 şi 99 FM - în fiecare sâmbătă, emisiunea SF "DIMENSIUNEA 98" - Realizator: George Surugiu
Strada Unirii nr. 303
Telefon: 038/446988; Fax: 038/446977

- ALEXANDRU MIRONOV
- PAVEL D. CONSTANTIN
- VICTOR MARTIN
- DINO COTUNA
- FREDERIK POHL
- BRIAN W. ALDISS
- EDUARD PANDELE
- ETTA SÂRBU
- CĂTĂLIN SANDU
- BRUCE STERLING
- CORNEL ROBU
- TOMA RITNER

I.S.S.N. 1220 - 8620